

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 77. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 77. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 77. posiedzeniu Senatu:

senatora Roberta Dowhana.....	7
senatora Roberta Dowhana.....	12
senatora Arkadiusza Grabowskiego	15
senatora Jana Marii Jackowskiego	17
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	19
senatora Jana Marii Jackowskiego	20
senatora Andrzeja Misiolka.....	22
senatora Aleksandra Pocięja	26
senatora Aleksandra Pocięja	36
senatora Czesława Ryszkę	38
senatora Czesława Ryszki	42

77. POSIEDZENIE SENATU

(26 kwietnia 2019 r.)

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej
oraz do minister przedsiębiorczości i technologii Jadwigi Emilewicz

Szanowne Panie Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej chciałbym odnieść się do planowanych zmian w prawie spółek, polegających na wprowadzeniu prostych spółek akcyjnych.

Proste spółki akcyjne w opinii ekspertów ze środowiska naukowego – specjalistów od prawa handlowego, sygnatariuszy listu otwartego w tej sprawie są zagrożeniem dla bezpieczeństwa i obrotu inwestorów. Stworzenie prostej spółki akcyjnej nie znajduje żadnego uzasadnienia dla tzw. nowych technologii, niosąc za sobą poważne niebezpieczeństwa. Spółki te mogą bowiem funkcjonować bez majątku wystarczającego np. na przeprowadzenie upadłości oraz pozbawienia wierzycieli ochrony wynikającej z prawa upadłościowego. Kolejnym nieuzasadnionym przepisem jest przepis określający sposób prowadzenia rejestru akcji i brak granic uprzywilejowania dla akcji. Rozwiązania te nie są spójne z systemem prawa spółek. Nowy typ spółki uderza w całą systematykę kodeksu, jednocześnie wpływając na jego interpretację.

W związku z tym wnoszę o ponowne przeanalizowanie proponowanych zmian pod kątem konsekwencji prawnych i rynkowych wynikających z ich wprowadzenia.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 31 maja 2019 r.

Pani
Jadwiga Emilewicz
Minister
Przedsiębiorczości i Technologii

Szanowna Pani Minister,

w załączeniu uprzejmie przekazuję, zgodnie z właściwością, pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przekazujące oświadczenie senatora RP, Pana Roberta Dowhana, złożone podczas 77. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 kwietnia 2019 r.

Oświadczenie dotyczy projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (UD154), którego wnioskodawcą był Minister Przedsiębiorczości i Technologii.

Oświadczenie było skierowane zarówno do Ministra Finansów, jak i Ministra Przedsiębiorczości i Technologii, jednak z uwagi na fakt, iż to Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii prowadziło prace nad projektem ustawy, zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi Panu Senatorowi.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

**Odpowiedź
MINISTRA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII**

Warszawa, 17 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

przekazuję na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana na 77. posiedzeniu Senatu w dniu 26 kwietnia 2019 r., dotyczące rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych (KSH) oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3236).

Na wstępie wskazuję, że ww. projekt powstawał przy aktywnym udziale środowiska naukowego. W skład zespołu ekspertów, który przygotował rekomendacje do projektu, weszli wybitni przedstawiciele prawa handlowego, m.in. jeden z twórców KSH, Pan prof. Stanisław Sołtysiński. Merytorycznym pracom zespołu przewodniczył prof. Adam Opalski, a poszczególnymi sekcjami kierowali ponadto prof. Andrzej Herbet, prof. Tomasz Sójka oraz prof. Krzysztof Oplustil. Rekomendacje opracowane przez zespół zostały poddane konsultacjom z przedstawicielami środowiska naukowego, prawnikami-praktykami oraz przedstawicielami biznesu. 29 listopada 2017 r. w Ministerstwie Rozwoju odbyła się konferencja „Prosta spółka akcyjna (PSA) – nowa spółka dla innowacyjnego biznesu”. Zgłoszone w trakcie konferencji uwagi zostały wykorzystane w toku dalszej pracy nad projektem.

W tym miejscu pozwolę sobie przedstawić istotę projektu, który przewiduje wprowadzenie nowej spółki kapitałowej. PSA opiera się na dwóch podstawowych założeniach. Pierwszym jest prostota w praktyce funkcjonowania spółki – czyli łatwe założenie, działanie i ewentualnie, likwidacja PSA. Drugie założenie to elastyczność – projektowane przepisy nie ograniczają swobody akcjonariuszy tam, gdzie nie jest to niezbędne.

Koncepcja nowego typu spółki kapitałowej wpisuje się w „krajobraz” prawa spółek, dopełniając katalog form prawnych, w jakich możliwe jest prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce.

Dzięki nieskomplikowanej rejestracji, elastycznej strukturze kapitałowej oraz możliwości wyboru optymalnego systemu organów proponowane rozwiązania powinny ułatwić podejmowanie działalności gospodarczej wszystkim tym, którzy opierają swój pomysł na wiedzy, a także posiadają umiejętności do jego doskonalenia.

We współczesnym obrocie gospodarczym coraz większe znaczenie ma kapitał ludzki – nowatorskie rozwiązania technologiczne na wczesnych etapach rozwoju, innowacyjność i przedsiębiorczość. Są to cechy, które są najważniejszym motorem wzrostu gospodarczego. Jednocześnie, te właściwości przedsiębiorców niezwykle trudno precyzyjnie wycenić – zwłaszcza na wczesnych etapach rozwoju działalności. Dlatego też w PSA należało dopuścić wnoszenie wkładów w postaci pracy lub usług. Jest to podyktowane także niskim poziomem oszczędności oraz akumulacji kapitału inwestycyjnego w polskim społeczeństwie, przy wysokim poziomie wiedzy i doświadczenia polskich specjalistów – np. z zakresu informatyki.

Powyższe względy dyktują także konieczność zapewnienia dużej swobody, jeśli chodzi o kształtowanie wzajemnych relacji pomiędzy współnikami PSA. Tym bardziej, że część z nich wносить będzie do spółki swoją pracę lub usługi, a pozostała część kapitał finansowy. W tym zakresie należy brać pod uwagę, po pierwsze, fakt, że spółki prowadzące działalność w obszarze nowych technologii (w szczególności tzw. startupy) dla rozwoju potrzebują ogromnych zasobów kapitału finansowego, pozwalającego na osiągnięcie odpowiedniej skali działalności w stosunkowo krótkim okresie. Po drugie, dostarczyciele kapitału finansowego charakteryzują się często niewystarczająco

długoterminowym horyzontem inwestycyjnym, co z reguły prowadzi do niedoszacowania wartości pomysłodawców i założycieli spółek. Należy więc pozostawić stronom szeroki zakres swobody umów w zakresie kształtowania mechanizmów kontroli nad spółką przez akcjonariuszy. W szczególności chodzi tutaj o swobodę kształtowania akcji uprzywilejowanych, które pozwalałyby założycielom PSA pozyskiwać kapitał w drodze kolejnych emisji akcji bez ryzyka utraty kontroli nad spółką. Jednocześnie PSA powinna dysponować możliwością korzystania z szerokiego kręgu różnorodnych instrumentów finansowych celem pozyskiwania kapitału, a w szczególności akcji uprzywilejowanych i obligacji występujących w formie zdematerializowanych papierów wartościowych. Pociąga to za sobą konieczność zachowania niepublicznego charakteru PSA – akcje tej spółki nie mogą być przedmiotem zorganizowanego obrotu, w szczególności na rynku regulowanym.

Projekt określa prostą spółkę akcyjną jako wehikuł inwestycyjny o charakterze uniwersalnym, a nie sektorowym (dostępny dla inwestorów planujących podjęcie działalności w jakiegokolwiek branży poza wyjątkami wynikającymi z przepisów ustaw szczególnych), oraz trwałym, a nie przejściowym (byt prawny spółki nie jest ograniczony czasem trwania, przedmiotem działalności, składem osobowym uczestników itp.).

Rozwiązania projektu mają przyczynić się do generalnego ułatwienia podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki kapitałowej dla wszystkich rodzajów inwestorów, a tym samym zwiększyć atrakcyjność polskiego prawa spółek w dobie rosnącej konkurencji między unormowaniami państw UE.

Odnosząc się do zarzutu, że stworzenie prostej spółki akcyjnej nie znajduje żadnego uzasadnienia dla tzw. nowych technologii, wskazują na poniższe argumenty.

Otoczenie prawne prowadzenia biznesu w Polsce staje przed nowymi wyzwaniami, które są związane przede wszystkim z dynamicznym rozwojem technologii i wzrostem znaczenia innowacyjności. Potencjał polskich startupów, czyli młodych firm, poszukujących niszy rynkowej, opartych właśnie o innowacyjne pomysły, nowe technologie i kapitał ludzki, jest ogromny. Już w 2016 r. szacowano, że o ile zostaną stworzone korzystne warunki dla rozwoju przedsięwzięć typu startup, sektor ten może wygenerować w 2023 r. ponad 2,2 mld zł wartości dodanej i stworzyć ok. 50 tys. miejsc pracy, co przekłada się na przychody gospodarstw domowych na poziomie szacowanym na 757 mln zł (źródło danych: Deloitte, *Diagnoza ekosystemów startupów w Polsce*, czerwiec 2016 r.).

Polscy inwestorzy i eksperci są już dziś doceniani nie tylko w Europie, ale również w Dolinie Krzemowej. Polska zajmuje siódmą pozycję na świecie wśród krajów najbardziej przyjaznych startupom i drugą, jeśli chodzi o generalne warunki do inwestowania. Aby wynik ten był jeszcze lepszy i aby polskie startupy rosły w siłę w Polsce, proponujemy pakiet wprowadzonych już rozwiązań wspierających innowacyjność polskich przedsiębiorców uzupełnić o nowoczesną i elastyczną formę prawną biznesu. Formę, którą można skroić przede wszystkim na miarę potrzeb startupów.

Zgodnie z raportem „Polskie startupy 2018”, 72% startupów wybiera spółkę z o.o. Wynika to głównie z faktu, że założenie spółki kapitałowej to punkt wyjścia do poszukiwania poważnego inwestora finansowego, a wymogi formalne i finansowe związane z założeniem spółki z o.o. są po prostu w przypadku spółki z o.o. znacznie niższe niż w przypadku spółki akcyjnej. Nie oznacza to jednak, że spółka z o.o. jest dobrze dostosowana do potrzeb tego rodzaju przedsięwzięć. Jak wynika z przeprowadzonego wśród przedsiębiorców przez PARP badania, zdecydowana większość badanych (73%) widzi potrzebę wprowadzenia nowego typu spółki, która mogłaby być wykorzystywana w działalności innowacyjnej. Aż 78,6% respondentów wskazało na potrzebę obniżenia wymogów kapitałowych dla projektowanej uproszczonej spółki.

Nie tylko my myślimy o poprawie otoczenia regulacyjnego dla działalności startupów. W Europie wprowadza się rozwiązania prawne z myślą o innowacyjnych firmach. Dobrymi przykładami są słowacka prosta spółka akcyjna, która funkcjonuje u naszych południowych sąsiadów od 1 stycznia 2017 r. czy francuska uproszczona spółka akcyjna (SAS), która po reformie w 2009 r. jest jedną z najpopularniejszych form prawnych we Francji. W większości krajów UE, w tym we Francji, w Niemczech,

w Czechach, na Słowacji, w Holandii, w Luksemburgu, w Estonii czy we Włoszech można założyć spółkę z kapitałem początkowym stanowiącym równowartość 1 euro. Cechą spółek funkcjonujących w systemach anglosaskich jest zaś brak kapitału zakładowego. Ustawodawcy europejscy zauważają, że kapitał zakładowy spółki nie jest koniecznym ani skutecznym zabezpieczeniem interesów wierzycieli, a stanowi barierę przy rozpoczynaniu działalności gospodarczej.

Odpowiedzią na zarzut niewystarczającego poziomu ochrony wierzycieli są mechanizmy przewidziane w projekcie, które skuteczniej niż kapitał zakładowy zabezpieczą ich interesy. Wysokość środków, jakie musi utrzymywać spółka, nie będzie się wyrażała w arbitralnej kwocie kapitału zakładowego, a będzie dostosowywana do wysokości zobowiązań i wymogu utrzymywania wypłacalności spółki. W przeciwieństwie do innych spółek, w PSA wypłaty na rzecz akcjonariuszy, np. tytułem dywidendy, będą możliwe tylko wtedy, gdy nie będzie to zagrażało wypłacalności spółki. Odbiorca wypłaconej kwoty i wszyscy członkowie organów odpowiadają solidarnie za jej zwrot, jeśli wypłata narusza przepisy lub umowę spółki. Na kapitale akcyjnym spółka będzie musiała ponadto utrzymywać rezerwę w minimalnej wysokości 5% zobowiązań i na ten cel przeznaczać corocznie odpisy w wysokości 8% zysku. PSA będzie zatem jedyną spółką kapitałową, w której wysokość kapitału własnego jest powiązana z wymogiem utrzymywania płynności finansowej i aktualną skalą zobowiązań – z korzyścią dla wierzycieli i akcjonariuszy spółki. Tak samo jak w przypadku spółki z o.o., członkowie zarządu PSA odpowiadają za zobowiązania spółki w przypadku bezskutecznej egzekucji z jej majątku. W rezultacie PSA lepiej zabezpiecza interesy wierzycieli niż inne spółki kapitałowe.

Nietrafny jest również zarzut, że PSA rozsądza istniejący system spółek. Regulujemy PSA w Kodeksie spółek handlowych i opieramy ją – tam gdzie to możliwe – na rozwiązaniach już znanych Kodeksowi. Tworzymy jednocześnie nowy byt prawny, którego wartość dodaną stanowią zupełnie nowe konstrukcje prawne. W tych aspektach, co oczywiste, istnieją odmienności w stosunku do dziś uregulowanych w KSH. Na gruncie nowych przepisów będzie się musiała ukształtować praktyka – orzecznictwo i wypowiedzi doktryny – odnoszące się tylko do PSA. Wprowadzenie nowej spółki nie powinno przy tym wpływać na budowaną latami praktykę dotyczącą innych spółek. Właśnie dlatego tworzymy nowy typ spółki, by nie ingerować radykalnie w funkcjonowanie już istniejących spółek.

Szersza reforma przepisów o spółce akcyjnej jest niemożliwa. Mamy w tym zakresie bardzo niewielką swobodę, gdyż jesteśmy związani gorsetem ograniczeń, jakie wynikają z prawa UE. Dotyczy to np. minimalnej wysokości kapitału zakładowego i wkładów. Wielu istotnych elementów koncepcji PSA nie moglibyśmy zatem zastosować w spółce akcyjnej.

Uważamy również, że nie należy przeprowadzać operacji na setkach tysięcy żywych organizmów, jakimi są działające obecnie spółki z o.o. Według danych GUS w Polsce funkcjonuje ponad 450 tys. spółek z o.o. co stanowi ponad 84% wszystkich spółek handlowych. Dla wielu „klasycznych” przedsięwzięć biznesowych, spółka z o.o. jest sprawdzającym się w praktyce narzędziem. Wprowadzając głębokie zmiany w tych spółkach, musielibyśmy zobowiązać wszystkie istniejące podmioty do dostosowania ich struktury do nowych przepisów (np. zlikwidować kapitał zakładowy). Nawet jeśli założymy minimalne koszty takich działań, wynikające z samej konieczności zmiany umowy spółki, generowałyby to dla istniejących spółek globalny koszt w wysokości ponad 680 mln zł.

Alternatywą byłoby wprowadzenie wariantowych rozwiązań, np. dopuszczenie możliwości zawierania spółek z o.o. z kapitałem zakładowym i bez takiego kapitału. To jednak powodowałoby, że mielibyśmy w obrocie de facto z dwoma różnymi typami spółek pod taką samą nazwą, co godziłoby w pewność i transparentność obrotu.

Dlatego projekt zakłada stworzenie nowej formuły prawnej i pozostawienie firmom, które dzisiaj działają w innych formach, decyzji co do tego, czy chcą z niej skorzystać (np. przekształcić się w PSA). Koszty takiej transformacji poniosą dzięki temu tylko te firmy, które uznają nowe rozwiązania dostępne w PSA za dostosowane do ich potrzeb. Inspirację do prac stanowiły potrzeby firm innowacyjnych, ale PSA będzie dostępna

dla każdego przedsięwzięcia, dla którego obecne formy prawne są zbyt sztywne lub skomplikowane.

W oświadczeniu złożonym przez senatora Roberta Dowhana podniesiono również zagadnienie rejestru akcjonariuszy PSA, którego wprowadzenie jest konsekwencją dematerializacji akcji PSA.

Zasada dematerializacji akcji prostej spółki akcyjnej jest uzasadniona z wielu względów. Jednym z nich jest postępująca cyfryzacja wszystkich dziedzin życia gospodarczego, w tym relacji korporacyjnych. Tradycyjne dokumenty ucieleśniające prawa z papierów wartościowych przestają być regułą w obrocie gospodarczym. Ich znaczenie, szczególnie istotne w kontekście zbywalności oraz reżimu legitymacyjnego, jest zdecydowanie mniejsze w związku z wypracowaniem na gruncie ustawodawstwa oraz praktyki nowych reguł obrotu. Obligatoryjna dematerializacja jest uzasadniona również potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa oraz pewności obrotu akcjami. Wiąże się z wyeliminowaniem ryzyka podrobienia czy przerobienia dokumentów. Zapewnienie cyberbezpieczeństwa wymaga jednocześnie profesjonalizacji działalności polegającej na prowadzeniu rejestru akcjonariuszy prostych spółek akcyjnych.

Dematerializacja nie tylko zwiększa bezpieczeństwo i efektywność obrotu, ale prowadzi do uproszczenia konstrukcji prawnych. Z procesem dematerializacji związane są również korzyści dla spółek, polegające na wyeliminowaniu kosztów druku, przechowywania i transportowania dokumentowych papierów wartościowych.

W projekcie przewidziano jeden tryb rejestracji zdematerializowanych akcji prostej spółki akcyjnej – w rejestrze akcjonariuszy. Informacje, które mają być ujawniane w rejestrze akcjonariuszy to dane niezbędne z punktu widzenia pewności i bezpieczeństwa obrotu. Rejestr akcjonariuszy może być prowadzony wyłącznie przez odpowiednio wykwalifikowane podmioty. Krąg tych podmiotów został określony stosunkowo szeroko w celu zapewnienia konkurencyjności, w szczególności w zakresie kosztów, jakie będą ponosić spółki i ich akcjonariusze.

Zgodnie z projektem rejestr akcjonariuszy mogą prowadzić wszystkie podmioty, które na podstawie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi są uprawnione do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, w tym m.in.: Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA, domy maklerskie, banki prowadzące działalność maklerską i banki powiernicze. Możliwość powierzenia prowadzenia rejestru akcjonariuszy podmiotom uprawnionym do prowadzenia rachunków papierów wartościowych pozwoli wykorzystać istniejącą już od ponad 20 lat, stale doskonaloną i sprawdzoną w praktyce infrastrukturę informatyczną i procedury znane spółkom publicznym, ale także spółkom niepublicznym.

Ponadto, zakłada się, że PSA będzie znacznie bardziej popularną niż spółka akcyjna formą prowadzenia działalności gospodarczej z uwagi na ograniczenie formalizmu i kosztów zawiązania spółki. W związku z tym należy zapewnić założycielom łatwy, powszechny dostęp do podmiotów uprawnionych do prowadzenia rejestru akcjonariuszy. Z tych przyczyn katalog podmiotów uprawnionych uzupełniono o notariuszy prowadzących kancelarie notarialne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Kwalifikacje podmiotów uprawnionych do prowadzenia rejestru akcjonariuszy pozwalają na zapewnienie profesjonalizmu rejestracji i obrotu akcjami prostych spółek akcyjnych. Wszystkie poza notariuszami podmioty uprawnione do prowadzenia rejestru podlegają w zakresie działalności określonej w odrębnych przepisach nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego. Notariusze są natomiast podmiotami zaufania publicznego, co konkretyzują przepisy ustawy – Prawo o notariacie, podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej i odszkodowawczej, z którą wiąże się obowiązek posiadania ubezpieczenia OC.

Z poważaniem

z up.

MINISTRA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I TECHNOLOGII
dr Marek Niedużak
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Przedsiębiorczości i Technologii

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej
oraz do ministra spraw wewnętrznych i administracji
Joachima Brudzińskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej chciałbym odnieść się do planowanych zmian w PIT, które bezpośrednio dotkną samorządy lokalne.

Z wstępnych wyliczeń skutków zmian podatkowych – które w swym zamysle są słuszne – wynika, że największe straty finansowe dotkną samorządy lokalne. Sektor finansów publicznych straci na podatku dochodowym od osób fizycznych. Podatki te wymagają nowelizacji, jednak nie kosztem samorządów.

Na zapowiedzianych zmianach najbardziej stratne będą duże miasta – z szacunków wynika, że największe polskie metropolie mogą stracić nawet 1,9 miliarda zł w skali roku. Może to wpłynąć bezpośrednio na plany inwestycyjne i wydatki, które są ponoszone na bieżąco. Samorządy pracują w oparciu o wieloletnie plany finansowe, powstaną więc deficyty, niemożliwe do zniwelowania. Zobowiązania, które zaciągnie rząd – tu w najprostszy sposób zobrazuję sytuację – będą splateane przez samorządy.

W związku z powyższym wnoszę o ponowne przeanalizowanie proponowanych zmian podatkowych pod kątem uwzględnienia postulatów samorządów.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 29 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Roberta Dowhana na 77. posiedzeniu Senatu RP, dotyczące planowanych zmian w PIT, które „bezpośrednio dotkną samorządy lokalne”, uprzejmie informuję.

W chwili obecnej trwają prace legislacyjne mające na celu wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.), które będą polegały na:

- 1) likwidacji podatku dochodowego od osób fizycznych, zwanego dalej „podatkiem PIT”, dla młodych pracowników, do ukończenia 26. roku życia,
- 2) obniżeniu kosztów pracy przez co najmniej dwukrotne podniesienie kosztów uzyskania przychodów dla pracowników,
- 3) obniżeniu stawki podatku PIT.

Obecnie przedwczesne byłoby jednak przedstawianie szczegółowych rozwiązań, a tym samym skutków finansowych mających wpływ na wysokość dochodów sektora

finansów publicznych, w tym dochodów budżetu państwa i dochodów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego. Projekt ustawy realizujący wyżej wspomniane zapowiedzi zostanie zaprezentowany w II kwartale tego roku. Niemniej jednak zarówno podwyższenie pracowniczych kosztów uzyskania przychodów, które nie były waloryzowane od ponad dekady, obniżenie stawki podatku dla rozliczających się według skali podatkowej, jak i likwidacja podatku PIT dla młodych, będą miały pozytywny wpływ na wysokość dochodów pozostających w dyspozycji podatników tego podatku, w szczególności uzyskujących dochody z pracy.

Kwestia wpływu zapowiedzianych zmian na wysokość dochodów sektora finansów publicznych, zostanie omówiona w Ocenie Skutków Regulacji, stanowiącej odrębną część uzasadnienia projektu ustawy wdrażającej te rozwiązania.

Podkreślenia jednak wymaga fakt, że w ostatnim okresie obserwowany jest znaczny wzrost wpływów zarówno z tytułu podatku PIT, jak i z podatku dochodowego od osób prawnych, zwanego dalej „podatkiem CIT”, co pozytywnie rzutuje na wysokość dochodów sektora finansów publicznych, w tym dochodów jednostek samorządu terytorialnego, które mają udziały we wpływach z tytułu tych podatków (w 2019 r. udziały te wynoszą: w podatku PIT – 49,93%, a w podatku CIT – 22,86%).

W 2018 r. łączne wpływy budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego z podatku:

- PIT wyniosły 110,8 mld zł i były wyższe o 33% (o 28 mld zł) od wpływów w 2015 r.,
- CIT wyniosły 44,3 mld zł i były wyższe o 35% (o 11 mld zł) od wpływów w 2015 r.

Powyższy wzrost to wynik zarówno dobrej sytuacji makroekonomicznej, jak również szeregu działań mających na celu zwiększenie stopnia przestrzegania przepisów podatkowych, ograniczających straty z tytułu oszustw oraz unikania opodatkowania. Podjęte zostały bowiem nowe działania mające na celu odbudowę strumienia dochodów podatkowych i uszczelnienie systemu podatkowego. Do tych działań zaliczyć należy, między innymi, publikowanie ostrzeżeń przed optymalizacją podatkową, wprowadzenie dla wszystkich podatników prowadzących działalność systemu miesięcznego raportowania sprzedaży i zakupów (JPK), czy też wprowadzenie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania.

Podjęto również szereg działań legislacyjnych w obszarze podatków dochodowych mających na celu uszczelnienie systemu podatkowego¹. Do najistotniejszych zmian należy zaliczyć:

- wyodrębnienie w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych źródła przychodów w postaci zysków kapitałowych oraz rozdzielenie dochodów uzyskiwanych z tego źródła od pozostałych dochodów podatnika,
- wprowadzenie regulacji polegających na braku prawa do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów płatności w przypadku, gdy podatnik dokonałby płatności z pominięciem rachunku płatniczego,
- określenie zasad ustalania przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowaną część w wysokości wartości tego wkładu określonej w umowie lub podobnym dokumencie, nie mniejszej niż wartość rynkowa,
- wprowadzenie tzw. minimalnego podatku dochodowego w odniesieniu do podatników, posiadających nieruchomości komercyjne o znacznej wartości,
- wprowadzenie przepisów limitujących wysokość kosztów uzyskania przychodów związanych z umowami o usługi niematerialne (np. umowy licencyjne, usługi doradcze, zarządzania i kontroli) oraz związanych z korzystaniem z wartości

¹ Zmiany te wprowadzono m.in (1) ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku od osób prawnych oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. poz. 780), (2) ustawą z dnia 5 września 2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o podatku od osób prawnych (Dz.U. poz. 1550) oraz (3) ustawą z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 2175).

- niematerialnych i prawnych, a także przepisów precyzujących pojęcie „nabycia” wartości niematerialnej i prawnej,
- modyfikację przepisów ograniczających wysokość odliczanych odsetek (kosztów finansowania dłużnego),
 - modyfikację przepisów dotyczących kontrolowanej spółki zagranicznej (Controlled Foreign Company – CFC),
 - modyfikację przepisów regulujących funkcjonowanie podatkowych grup kapitałowych (PGK).

W roku 2019 wprowadzono dalsze przepisy uszczelniające system podatków dochodowych. W szczególności obowiązkowe raportowanie schematów optymalizacyjnych, które zniechęca do agresywnej optymalizacji podatkowej i ogranicza jej skuteczność oraz nowe zasady poboru podatku u źródła, które znacząco utrudniają nieopodatkowane wypłaty dotyczące m.in. należności pasywnych.

Wskazane działania w sposób trwały wpływają na wzrost dochodów sektora finansów publicznych, w tym dochodów jednostek samorządu terytorialnego z tytułu podatków dochodowych, co w konsekwencji zrekompensuje zmniejszenie dochodów z tytułu planowanych rozwiązań w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Filip Świątła

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 6.06.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 26 kwietnia 2019 r. (sygn. BPS/043-77-2221-MSWA/19) dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Roberta Dowhana, złożonego podczas 77. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 kwietnia 2019 r., w sprawie podatku dochodowego od osób fizycznych należy wskazać, że zagadnienia związane ze zmianami w systemie podatkowym oraz z finansowaniem samorządu terytorialnego pozostają w zakresie właściwości Ministra Finansów, do którego również ww. oświadczenie zostało skierowane.

Z wyrazami szacunku
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefenaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Arkadiusza Grabowskiego

skierowane do prezydenta miasta Będzina
Łukasza Komoniewskiego

Szanowny Panie Prezydencie!

W związku z licznymi pytaniami mieszkańców będzińskiego osiedla Syberka zwracam się do Pana z zapytaniem w sprawie zagospodarowania terenu na osiedlu Syberka przy ul. Skalskiego pomiędzy blokami nr 5 oraz nr 7.

Od dłuższego czasu miejsce to wręcz odstrasza mieszkańców oraz przypadkowych przechodniów – teren jest zaniedbany, nakładki asfaltowe chodników są zniszczone, mieści się tam stary, bardzo zaniedbany plac zabaw, a co najważniejsze, brakuje oświetlenia, co ma ogromny wpływ na bezpieczeństwo mieszkańców. Nie ma wątpliwości, że jest to miejsce o dość dużym nasileniu ruchu pieszych z uwagi na znajdujące się w pobliżu przejście dla pieszych prowadzące do przystanków autobusowych oraz bliskość 2 dużych sklepów.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Prezydenta z zapytaniem, czy przewidywana jest rewitalizacja tego niezagospodarowanego i zdewastowanego terenu, która w znacznej mierze mogłaby wpłynąć na poprawę jakości życia i bezpieczeństwa mieszkańców osiedla Syberka.

Arkadiusz Grabowski

Odpowiedź

Będzin, 27 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora Arkadiusza Grabowskiego, podczas 77. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 kwietnia 2019 roku, w sprawie zagospodarowania terenu na Osiedlu Syberka w Będzinie.

W związku z treścią złożonego przez Pana Senatora oświadczenia skierowanego do Prezydenta Miasta Będzina w sprawie stanu zagospodarowania terenu na Osiedlu Syberka w Będzinie pomiędzy blokami 5 i 7 przy ulicy Stanisława Skalskiego, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Budynki mieszkalne nr 5 i 7 przy ulicy Stanisława Skalskiego w Będzinie wraz z budynkami nr 3 i 9 usytuowane są na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym 17/3 na karcie mapy 32 obręb Będzin o powierzchni 3 ha 2599 m². **Jest to jedna nieruchomość objęta księgą wieczystą KA1B/00004296/2.**

W budynkach tych – wybudowanych przez Spółdzielnię Mieszkaniową „Wspólnota” w Będzinie w latach 70. XX wieku – znajduje się 976 lokali mieszkalnych, z których 469 stanowi wyodrębnioną własność lokalową (na podstawie umów notarialnych), a pozostałe 507 lokali funkcjonuje na zasadach własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu lub spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. Do dnia 31 grudnia 2018 roku właścicielem gruntu pod budynkami była Gmina Będzin, a użytkownikami wieczystymi: Spółdzielnia Mieszkaniowa „Wspólnota” w udziale

5131/10000 części (związanym z niewyodrębnionymi lokalami) i właściciele wyodrębnionych lokali w udziałach związanych z lokalem.

Z dniem 1 stycznia 2019 roku – na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (Dz. U. 2018 poz. 1716 z późn. zm.) – zarówno udziały przypadające Spółdzielni Mieszkaniowej jak i udziały związane z wyodrębnionymi lokalami – z mocy prawa – stały się ich własnością.

Powyższy opis stanu własnościowego tej nieruchomości przedstawiam w kontekście – zgłaszanych w oświadczeniu przez Pana Senatora – oczekiwań podjęcia działań przez władze samorządowe w zakresie rewitalizacji terenów wokół bloków mieszkalnych, stanowiących część składową tej nieruchomości.

Taki układ własności – ani przed dniem 1 stycznia 2019 roku, ani po tej dacie – nie dawał podstaw do ingerencji samorządu w sposób zarządzania tą nieruchomością i czynienia na nią nakładów finansowych przez Gminę.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, **to spółdzielnia jest obowiązkowym (instytucjonalnym), zarządcą zasobów własnych oraz nieruchomości będących współwłasnością jej i jej członków.**

Formuła normatywna art. 27 ust. 2 powołanej ustawy wyraża generalną zasadę wykonywania zarządu na podstawie ustawy, po ustanowieniu odrębnej własności pierwszego lokalu w budynkach stanowiących część składową nieruchomości, a jej stanowcze brzmienie „zarząd (...) jest wykonywany” wskazuje jednoznacznie, że wykonywanie zarządu nieruchomością wspólną stanowi obowiązek spółdzielni mieszkaniowej.

Ustanie ustawowego spółdzielczego reżimu zarządu nieruchomością wspólną, zachodzi po wyodrębnieniu własności wszystkich lokali w obrębie danej nieruchomości, niezależnie od pozostawania przez właścicieli członkami spółdzielni (art. 26 ust. 1 powołanej ustawy).

W regulaminach przyjmowanych przez spółdzielnie mieszkaniowe, tzw. „ładu domowego”, wyszczególnione są również obowiązki spółdzielni mieszkaniowej w zakresie ładu i porządku wokół budynków:

- lokalizowania i utrzymywania placów zabaw oraz innych obiektów rekreacyjnych,
- utrzymywania zieleni wokół budynków,
- utrzymywania ciągów pieszych i parkingów w obrębie nieruchomości.

Mam nadzieję, że skierowane przez Pana Senatora zapytanie znajduje podstawy w pozytywnej ocenie dbałości władz miasta o tereny sąsiadujące z nieruchomością Spółdzielni, a stanowiące własność lub współwłasność Gminy Będzin.

Kierując się troską o jakość życia wszystkich mieszkańców ulicy Stanisława Skalskiego starano się wykorzystać miejsca przestrzeni publicznej, zagospodarowując je w sposób funkcjonalny i estetyczny – zgodny z wolą mieszkańców. Wybudowano piękny plac zabaw, wkomponowany w miejsca relaksu i wypoczynku, zmodernizowano układ drogowy poprzez budowę miejsc postojowych i parkingów. Gmina aktywnie uczestniczy w zarządzaniu wspólnotami mieszkaniowymi, w których jest współwłaścicielem.

Niestety teren pomiędzy budynkami nr 5 i 7 przy ulicy Stanisława Skalskiego nie mieści się w zasięgu naszych możliwości kompetencyjnych i decyzje w sprawie jego rewitalizacji muszą zostać podjęte przez Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej „Wspólnota” w Będzinie.

Z wyrazami szacunku

PREZYDENT MIASTA
Łukasz Komoniewski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

21 kwietnia 2019 r. weszły w życie nowe przepisy dotyczące mieszkań komunalnych. Najemcy, którzy zawrą umowy po 21 kwietnia 2019 r., będą co określony czas obowiązkowo przedstawiać swoje dochody. Jeśli przekroczą kryterium dochodowe, będą musieli liczyć się z konsekwencjami.

W związku z tym proszę o informację, jaka będzie sytuacja osób, które są najemcami na podstawie umów zawartych przed 21 kwietnia 2019 r., a będą chciały np. zamienić mieszkanie po wejściu w życie nowych przepisów i w ten sposób wejdą w tryb nowych reguł. Czy zatem nie zastępuje to zamian mieszkań i czy rząd RP przewiduje w tym zakresie nowelizację ustawy, a jeżeli tak, to w jakim terminie?

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Dotyczy: nowelizacji ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego¹, dalej: ustawa o ochronie praw lokatorów (...)

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 77. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 kwietnia 2019 r. w sprawie znolizowanych przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów (...), proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W myśl znolizowanych przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów (...), które weszły w życie 21 kwietnia 2019 r., weryfikacja dochodów najemców lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy dotyczyć będzie nowo zawieranych umów o najem tzw. lokalu komunalnego² i będzie możliwa nie wcześniej niż 2,5 roku od zawarcia umowy najmu, czyli nie wcześniej niż po 21 października 2021 r. Zgodnie z tymi przepisami weryfikacji dochodowej będą podlegali także najemcy lokali, którzy zawarli umowy najmu przed dniem 21 kwietnia 2019 r. w przypadku, gdy zawarli nową umowę na lokal uzyskany w ramach zamiany pomiędzy najemcami lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu mieszkaniowego lub zawrą nową umowę najmu lokalu zamiennego z uwagi na konieczność rozbioru lub remontu budynku (z wyjątkiem lokali zamiennych udostępnianych lokatorowi w celu dokonania koniecznej naprawy budynku przez czas nieprzekraczający 1 roku).

Jednocześnie informuję, że na 81. posiedzeniu Sejmu w dniu 16 maja 2019 r. została uchwalona ustawa o zmianie ustawy o Krajowym Zasobie Nieruchomości oraz niektórych innych ustaw, która wprowadza zmiany m.in. w ustawie nowelizującej

¹ (Dz. U. z 2018 r. poz. 1234, z późn. zm.).

² Zawieranych od 21 kwietnia 2019 r.

z dnia 22 marca 2018 r.³ Zmiany te spowodują, że w przypadku zamiany lokali do najemców, którzy zawarli umowy najmu przed dniem 21 kwietnia 2019 r., nie będą stosowane przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów (...) dodane w nowelizacji: art. 21 ust. 4a–4c i art. 21a–21c. Oznacza to w praktyce, że tacy najemcy nie będą podlegać m.in. weryfikacji dochodów na skutek zamiany lokali pomiędzy najemcami. Analogiczne rozwiązanie wprowadzone w ustawie uchwalonej 16 maja 2019 r. przez Sejm dotyczy najemców wykwaterowanych do lokali zamiennych ze względu na zły stan techniczny budynku. Ustawa została przekazana Marszałkowi Senatu – na dzień 23 maja 2019 r. zaplanowane jest rozpatrzenie ustawy przez senackie Komisje: Komisję Infrastruktury i Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Wprowadzane zmiany będą korzystne dla wszystkich podmiotów stosujących zmieniane przepisy – zarówno dla ww. grup najemców (będą do nich miały zastosowanie korzystniejsze, stare przepisy), jak i dla gmin (będzie im łatwiej przekwaterować najemców budynków znajdujących się w złym stanie technicznym, stwarzającym zagrożenie dla zdrowia i życia oraz dokonać zamiany lokali między najemcami).

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

³ o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych, ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 756)

Oświadczenie senatora Jana Marię Jackowskiego

skierowane do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

W związku z tym, że od powstania w 2017 r. Wojsk Obrony Terytorialnej z formacji tej odeszło ok. 14% żołnierzy, w tym część ze względu na konflikt z pracodawcą, zwracam się z prośbą o informacje, czy MON rozważa zmiany prawne w tym zakresie lub inne działania mające na celu poprawę sytuacji.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2019-06-21

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego, złożone na 77. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 kwietnia 2019 r. w sprawie odejścia z WOT ok. 14% żołnierzy, w tym ze względu na konflikt z pracodawcą, proszę przyjąć następujące informacje.

Od powstania Wojsk Obrony Terytorialnej (WOT) w 2017 r. niespełna 3% liczby żołnierzy, którzy odeszli z tej formacji, uczyniło to wskutek zaistniałej kolizji obowiązków służbowych pracownika – żołnierza OT, pełniącego terytorialną służbę wojskową (rotacyjnie, bądź dyspozycyjnie), z powierzonymi przez pracodawcę obowiązkami, wynikającymi ze stosunku pracy.

Obowiązujący obecnie w Polsce model wsparcia pracodawców jest porównywalny do koncepcji funkcjonujących w innych krajach, zatrudniających pracowników pełniących służbę w formacjach będących odpowiednikiem WOT. Niemniej jednak, uprzejmie informuję, że rozpoczęto prace koncepcyjne, których celem jest rozważenie możliwości wprowadzenia korzystnych zmian podatkowych oraz wprowadzenie dodatkowych preferencji w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego, realizowanych na rzecz obronności, dla pracodawców zatrudniających żołnierzy OT oraz weteranów.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

W związku z informacją, iż w Sądzie Rejonowym w K. zaginęły akta sprawy R.B. o znęcanie się i spowodowanie uszczerbku na zdrowiu jego własnej matki, zwracam się z prośbą o informację, czy znane są okoliczności tego bulwersującego opinii publiczną zdarzenia. Czy podjęto czynności wyjaśniające? I czy jest to odosobniona sytuacja, czy miały miejsce podobne zdarzenia na przestrzeni ostatnich 20 lat?

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa,

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 77. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 kwietnia 2019 r. w sprawie zaginięcia akt sprawy sądowej Pana R.B., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Z uwagi na pojawiające się publikacje medialne, dotyczące zaginięcia akt sprawy sądowej Pana R.B., zwrócono się do prezesa Sądu Rejonowego w Krośnie o udzielenie wyjaśnień w przedmiocie zaginięcia tych akt.

Prezes Sądu Rejonowego w Krośnie potwierdził fakt zaginięcia ww. akt, które zostały przekazane do archiwum Sądu Rejonowego w Krośnie po prawomocnym zakończeniu sprawy. W 2011 r. akta te zostały przekwalifikowane do kategorii „A”, na podstawie §6 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 marca 2004 r. w sprawie przechowywania akt spraw sądowych oraz ich przekazywania do archiwów państwowych lub do zniszczenia (Dz.U. z 2014 r. poz. 991 t.j.), albowiem dotyczyły postępowania z udziałem osoby publicznej.

Zaginięcie ww. akt sądowych ujawnione zostało wskutek wniosku dziennikarza z dnia 23 maja 2013 r. dotyczącego wyrażenia zgody na wgląd do akt. W wyniku powyższego, prezes Sądu Rejonowego w Krośnie zarządzeniem z dnia 12 czerwca 2013 r. polecił przeprowadzenie odpowiedniego postępowania wyjaśniającego. W postępowaniu tym nie ustalono jednak okoliczności zaginięcia akt.

Akta przedmiotowej sprawy nie zostały dotychczas odnalezione, pomimo ponownej kwerendy archiwum II Wydziału Karnego ww. sądu, jaka została przeprowadzona na podstawie zarządzenia prezesa Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 18 kwietnia 2019 r.

Należy w tym miejscu zauważyć, że inne są konsekwencje utraty akt sprawy będącej w toku, a inne sprawy prawomocnie zakończonej. W pierwszym wypadku zaginięcie akt sprawy powoduje niemożność dalszego prowadzenia postępowania, co nakazuje odtworzenie akt w całości albo w części umożliwiającej kontynuowanie postępowania.

W przedstawionym przypadku nastąpiło zaginięcie akt sądowych sprawy prawomocnie zakończonej.

W myśl art. 161 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1987 z późn. zm.), jeżeli zaginęły lub uległy zniszczeniu akta sprawy prawomocnie zakończonej, odtworzenie nastąpi w częściach niezbędnych do wykonania orzeczenia, wznowienia postępowania, przeprowadzenia postępowania w trybie kasacji albo urzeczywistnienia innych uzasadnionych interesów stron.

Z powyższego przepisu wynika, że odtworzenie akt sprawy prawomocnie zakończonej następuje tylko w takiej części, w jakiej jest to niezbędne dla wykonania orzeczenia, przeprowadzenia postępowania wznowieniowego lub kasacyjnego albo zrealizowania uzasadnionego interesu strony. Z uwagi na brak ustawowych przesłanek odtworzenia akt sprawy Pana Roberta Biedronia, prezes Sądu Rejonowego w Krośnie uznał, że brak jest podstaw do wszczęcia z urzędu procedury odtworzenia akt sądowych.

Należy również wyjaśnić, że z uwagi na brak informacji uzasadniających podejrzenie, że przedmiotowe akta zaginęły w wyniku przestępstwa, prezes Sądu Rejonowego w Krośnie nie zawiadomił Prokuratury Rejonowej w Krośnie o zaginięciu ww. akt.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że według dostępnych w Ministerstwie Sprawiedliwości danych statystycznych za lata 2005–2017, które dotyczą ewidencji spraw o odtworzenie akt w sprawach cywilnych (Repertorium Co) do sądów rejonowych w latach 2005-17 odnotowano odpowiednio: 424, 406, 465, 484, 574, 428, 581, 497, 476, 615, 836, 1081 i 1056 spraw. W postępowaniach tych wnioski o odtworzenie akt zostały uwzględnione w całości lub w części odpowiednio w: 244, 235, 325, 311, 257, 252, 274, 278, 309, 379, 539, 688 i 619 sprawach. Natomiast do sądów okręgowych wpłynęło odpowiednio: 47, 43, 57, 55, 42, 47, 42, 46, 48, 50, 67, 78 i 55 spraw. W postępowaniach tych w latach 2005–2017 wnioski o odtworzenie akt zostały uwzględnione w całości lub w części odpowiednio w: 32, 31, 43, 36, 32, 34, 29, 42, 37, 36, 45, 69 i 52 sprawach. Należy przy tym zaznaczyć, że wyżej przedstawione dane, dotyczące sposobu rozpoznania spraw, uwzględniają również dane dotyczące spraw pozostałych do rozpoznania z lat poprzednich.

Natomiast w sprawach karnych (Repertorium Ko) do sądów rejonowych w latach 2005–2017 wpłynęło odpowiednio: 188, 352, 146, 255, 341, 263, 142, 168, 158, 143, 147, 160 i 155 spraw o odtworzenie zaginionych lub zniszczonych akt, zaś do sądów okręgowych odpowiednio: 29, 19, 10, 27, 28, 20, 12, 13, 18, 10, 17, 12, 18 spraw. W sprawach wykroczeniowych (Repertorium Ko) w latach 2005–2017 zarejestrowano natomiast odpowiednio: 69, 19, 461, 42, 94, 86, 58, 22, 22, 29, 70, 26 i 39 spraw. Należy przy tym wyjaśnić, że w zakresie postępowania karnego oraz wykroczeniowego Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje danymi wskazującymi na sposób rozpoznania przedmiotowych spraw.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego
oraz do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

W Polsce od wielu lat służba zdrowia cierpi na braki kadrowe, w efekcie czego personel medyczny, tak lekarze, jak i pielęgniarki, niezależnie od miejsca pracy, jest zmuszany do wykonywania szeregu prac niezwiązanych bezpośrednio z ratowaniem życia i zdrowia pacjenta.

Czynności, takie jak wypisywanie w odpowiednich rejestrach ilości i stężeń podanych leków oraz parametrów organizmu chorego, które są zmiennie w trakcie procesu leczenia, winny być wykonywane przez osoby, które nie zajmują się bezpośrednio ratowaniem życia i zdrowia, tak jak lekarze i pielęgniarki, a przez osoby mające wiedzę medyczną pozwalającą na właściwe wpisywanie odpowiednich wartości w dokumentacji medycznej. To samo dotyczy obsługi specjalistycznego sprzętu medycznego, do którego użycia potrzeba czasami siły fizycznej. Nie mówię już o układaniu pacjenta na specjalistycznym sprzęcie medycznym, np. w trakcie zabiegów rehabilitacyjnych. Taki sam problem występuje w przypadku sortowania leków i lekkiego sprzętu medycznego (igły, strzykawki) na oddziałach szpitalnych.

Powołanie zawodu asystenta medycznego nie tylko podniesie komfort pracy personelu medycznego aktualnie zatrudnionego w służbie zdrowia, ale także skróci czas reakcji tegoż personelu w przypadkach, w których w sposób szczególny należy liczyć się z czasem ze względu na zagrożenie życia i zdrowia pacjenta (zawały mięśnia sercowego, wylewy, udary).

Należy też nadmienić, iż powołanie zawodu asystenta medycznego wykształconego na poziomie ponadpodstawowym jest ze względów przytoczonych powyżej wielce oczekiwane i popierane przez szeroko rozumiane środowisko medyczne.

Wobec powyższego należy zadać pytanie adresatom oświadczenia o możliwość wprowadzenia w rozporządzeniu, o którym mowa w preambule tegoż oświadczenia, uzupełnienia o zawód asystenta medycznego.

Andrzej Misiółek

**Odpowiedź
Sekretarza Stanu
w Ministerstwie Zdrowia**

Warszawa, 15 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora, Pana Andrzeja Misiółka na 77. posiedzeniu Senatu w dniu 26 kwietnia 2019 r., przekazanego przy piśmie Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu RP z dnia 26 kwietnia 2019 r., znak: BPS/043-77-2226-MZ/19, w sprawie rozważenia możliwości wprowadzenia nowego zawodu – „asystenta medycznego”, pragnę podziękować za zainteresowanie ww. kwestią i uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Informuję, iż do Ministerstwa Zdrowia wpłynęły pisma w sprawie wprowadzenia do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego nowego zawodu „asystenta medycznego”. Zgodnie z przekazaną propozycją kształcenie w ww. zawodzie miałyby być prowadzone na poziomie średnim w szkole policealnej, a absolwent szkoły powinien być przygotowywany do wykonywania zadań zawodowych w zakresie obsługi administracyjnej placówek medycznych oraz świadczenia usług opiekuńczo-pielęgnacyjnych osobom w różnym wieku.

Należy jednak zauważyć, iż w systemie ochrony zdrowia funkcjonuje stanowisko sekretarki medycznej, na którym wykonuje się m.in. zadania związane z rejestracją pacjentów, prowadzeniem dokumentacji medycznej, czy obsługą systemów informatycznych, a także zawód opiekuna medycznego, który zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach (Dz. U. z 2017 r. poz. 860 i z 2018 r. poz. 744) przygotowany jest do wykonywania zadań zawodowych, takich jak:

- rozpoznawanie i rozwiązywanie problemów opiekuńczych osoby chorej i niesamodzielnej w różnym stopniu zaawansowania choroby i w różnym wieku,
- pomaganie osobie chorej i niesamodzielnej w zaspokajaniu potrzeb biopsychospołecznych,
- asystowanie pielęgniarce i innemu personelowi medycznemu podczas wykonywania zabiegów pielęgnacyjnych,
- konserwacja, dezynfekcja przyborów i narzędzi stosowanych podczas wykonywania zabiegów,
- podejmowanie współpracy z zespołem opiekuńczym i terapeutycznym podczas świadczenia usług z zakresu opieki medycznej nad osobą chorą i niesamodzielną.

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż Ministerstwo Zdrowia brało udział w uzgadnianiu z Ministerstwem Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. W wyniku tych prac w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, z późn. zm.) uwzględniono m.in. pojęcie „asystent medyczny” w odniesieniu do zagadnienia dotyczącego wystawiania orzeczeń o niezdolności do pracy. Art. 54a ww. ustawy dopuszcza upoważnienie do wystawiania zaświadczeń lekarskich osoby wykonującej zawód medyczny (w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej) oraz osoby wykonującej czynności pomocnicze przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tj. m.in. osoby wykonującej czynności związane z utrzymaniem systemu teleinformatycznego, w którym przetwarzana jest dokumentacja medyczna). Zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami, ww. osoby będą mogły być upoważniane do wystawiania tych zaświadczeń za pośrednictwem Rejestru Podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą w tzw. Rejestrze Asystentów Medycznych (RAM), który oprócz upoważnienia ma zawierać także m.in. dane dotyczące osób upoważnionych w tym zakresie, terminu obowiązywania tego upoważnienia, czy unikalnego identyfikatora upoważnienia nadanego przez RAM. Zatem wpisanie zawodu o nazwie asystent medyczny do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 13 marca 2017 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 622) mogłoby wprowadzać w błąd, co do kompetencji osób pracujących na tym stanowisku.

Ponadto pragnę poinformować, iż w ramach prowadzonych w Ministerstwie Edukacji Narodowej prac nad projektem rozporządzenia w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz dodatkowych umiejętności w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego, zgłoszono propozycje dotyczące rozszerzenia kompetencji opiekunów medycznych, aby w większym stopniu wspomóc kadre pielęgniarską w realizacji zadań zawodowych. Jednocześnie w resorcie zdrowia podjęte zostały działania umożliwiające np. określenie kompetencji sekretarek medycznych, jak również wprowadzono do tzw. „koszyka szpitalnego” przepis stanowiący, że świadczeniodawca udzielający świadczeń w trybie

hospitalizacji, hospitalizacji planowej i hospitalizacji jednego dnia może, w celu zapewnienia właściwej opieki oraz organizacji pracy, zatrudnić m.in. sekretarkę medyczną, która może w szczególności wesprzeć kadrę medyczną w realizacji obowiązków administracyjnych.

W związku z powyższym informuję, iż propozycja dotycząca powołania zawodu „asystenta medycznego” jest obecnie przedmiotem analiz i konsultacji z ekspertami, mając na uwadze zarówno podejmowane w resorcie zdrowia działania, jak i obowiązujące przepisy prawa. Jednocześnie wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte.

Z poważaniem

Józefa Szczurek-Żelazko
SEKRETARZ STANU

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 13 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Misiolka, złożone 26 kwietnia 2019 r. na 77. posiedzeniu Senatu RP, w sprawie możliwości wprowadzenia do systemu oświaty nowego zawodu – asystent medyczny.

Szanowny Panie Senatorze,

zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy *Prawo oświatowe*¹, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – *Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz innych ustaw*², minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa, w drodze rozporządzenia, klasyfikację zawodów szkolnictwa branżowego na wniosek ministra właściwego w zakresie danego zawodu (wprowadza nowe zawody do klasyfikacji, wykreśla zawody, bądź dokonuje ich modyfikacji). Szczegółowe wymagania dotyczące wniosku właściwego ministra zostały określone w art. 46 ust. 3 ww. ustawy.

Organizacje pracodawców, samorządy gospodarcze lub inne organizacje gospodarcze, stowarzyszenia lub samorządy zawodowe, sektorowe rady do spraw kompetencji oraz ogólnopolskie organizacje jednostek samorządu terytorialnego mogą występować do właściwych ministrów z propozycją wprowadzenia do klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego nowych zawodów, wykreślenia zawodu lub dokonania zmiany dotyczącej zawodu, kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie lub dodatkowych umiejętności zawodowych.

¹ Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. *Prawo oświatowe* (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, z późn. zm.).

² Dz.U. poz. 2245 i 2432.

W przypadku zawodu *asystent medyczny* ministrem właściwym jest Minister Zdrowia, a zatem w przypadku złożenia przez ten organ wniosku o wprowadzenie wyżej wymienionego zawodu do klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego wniosek ten zostanie zrealizowany.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Senatora o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Aleksandra Pocięja

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ciągu ostatnich tygodni polską opinię publiczną zbulwersowało kilka nagłośnionych incydentów, w których w wyniku być może zaniedbań, być może błędów lekarskich (trudno to oceniać w tej chwili, wykażą to niezależne kontrole i śledztwa) na szpitalnych oddziałach ratunkowych miały miejsce tragiczne wydarzenia, z przypadkami śmiertelnymi łącznie. Spowodowało to powrót do szerszej dyskusji na temat dramatycznej sytuacji kadrowej na polskich SOR. Jak sygnalizują środowiska medyczne, w znacznej mierze to właśnie braki wśród personelu mają wpływ na bezpieczeństwo i zdrowie pacjentów, jak również nadmiernie obciążonych lekarzy, pielęgniarek i ratowników.

Pogłębia się także problem wakatów na oddziałach szpitalnych oraz w niewielkich ośrodkach powiatowych. Właściwie na każdym szczeblu w całej Polsce braki kadrowe wpływają nie tylko na dostępność, ale i na jakość świadczeń zdrowotnych. W skrajnych przypadkach z powodu deficytu personelu medycznego dochodzi do zamykania całych oddziałów, mimo iż są one dobrze wyposażone i technicznie spełniają wszelkie wymogi, aby przyjmować pacjentów.

Raporty dotyczące dostępu do służby zdrowia wskazują, że Polska zdecydowanie odstaje od średniej europejskiej (wg statystyk OECD na 1 tysiąc osób przypada 2,3 lekarza). Niepokojący jest również fakt, że znaczna część obecnie praktykujących lekarzy jest w wieku emerytalnym lub w najbliższym czasie ten wiek osiągnie. Zwiększa się natomiast liczba specjalistów młodego pokolenia, którzy decydują się na praktykowanie za granicą.

Panie Ministrze, polska służba zdrowia niemal od zawsze borykała się z problemami finansowymi, jednak obecna sytuacja wydaje się wyjątkowo dramatyczna. Dlatego zwracam się do Pana z następującymi pytaniami.

1. Czy ministerstwo opracowuje długofalowy plan mający na celu poprawę organizacji pracy na szpitalnych oddziałach ratunkowych? Czy bierze się pod uwagę przeprowadzenie szkoleń dla pracowników SOR z zakresu psychologii, kontaktów z pacjentem?

2. Jak przedstawiają się statystyki dotyczące dostępności specjalistów oraz zabiegów medycznych w ciągu ostatnich 5 lat?

3. W jakim stopniu została zrealizowana obietnica zwiększenia nakładów publicznych na ochronę zdrowia?

4. Czy planowane są konkretne działania zmierzające do zatrzymania pracowników medycznych w kraju? Jeśli brane są pod uwagę podwyżki wynagrodzeń, to na jakim poziomie?

5. Czy została opracowana nowa koncepcja poprawienia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej? Jeśli tak, to na czym polega i jak rozplanowane jest jej wdrażanie?

Z poważaniem
Aleksander Pocięj

Odpowiedź

Warszawa, 24 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Pocięja podczas 77. posiedzenia Senatu RP w sprawie sytuacji w służbie zdrowia (znak: BPS/043-77-2227/19), proszę o przyjęcie poniższych informacji.

1) W pierwszej kolejności należy wskazać, że zasady organizacji i funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne (PRM) określa *ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. z 2017 r. poz. 2195, z późn. zm.)*, zaś szczegółowe zadania, wymagania dotyczące lokalizacji, a także minimalne wyposażenie, organizację oraz minimalne zasoby kadrowe szpitalnych oddziałów ratunkowych reguluje *rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz.U. z 2018 r., poz. 979)*.

Zasady wykonywania działalności leczniczej ustalone zostały w *ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2018 r. poz. 2190 z późn. zm.)*. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ww. ustawy w regulaminie organizacyjnym podmiotu leczniczego, jakim jest m.in. szpital, określa się m.in.:

- przebieg procesu udzielania świadczeń zdrowotnych, z zapewnieniem właściwej dostępności i jakości tych świadczeń w jednostkach lub komórkach organizacyjnych zakładu leczniczego;
- organizację i zadania poszczególnych jednostek lub komórek organizacyjnych zakładu leczniczego oraz warunki współdziałania tych jednostek lub komórek dla zapewnienia sprawnego i efektywnego funkcjonowania podmiotu pod względem diagnostyczno-leczniczym, pielęgnacyjnym, rehabilitacyjnym i administracyjno-gospodarczym.

Dodatkowo Ministerstwo Zdrowia, wychodząc naprzeciw problemowi zbyt długiego czasu oczekiwania zespołów ratownictwa medycznego na przekazanie pacjenta do szpitalnego oddziału ratunkowego (SOR) jeszcze w roku 2017 wydało zalecenia pn. „Dobre praktyki postępowania w szpitalnych oddziałach ratunkowych i w izbach przyjęć”.

Dokument ten został przekazany do wszystkich SOR-ów i izb przyjęć, z zaleceniem jego natychmiastowego wdrożenia. W „Dobrych praktykach ...” szczegółowo opisano wymagania co do liczby personelu w oddziałach ratunkowych, a także ustalenie priorytetu przyjęć osób znajdujących się w stanie zagrażającym ich zdrowiu i życiu.

Wskazać też należy, że na podstawie *rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego*, każdy SOR jest zobowiązany do zapewnienia jednoczesnego przyjęcia i segregacji medycznej co najmniej czterech osób, które znajdują się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Ponadto §13 ww. rozporządzenia mówi, że minimalne zasoby kadrowe oddziału stanowią:

1. ordynator oddziału (lekarz kierujący oddziałem);
2. pielęgniarka oddziałowa, będąca pielęgniarką systemu;
3. lekarze w liczbie niezbędnej do zabezpieczenia prawidłowego funkcjonowania oddziału, w tym co najmniej jeden lekarz systemu przebywający stale w oddziale;
4. pielęgniarki lub ratownicy medyczni w liczbie niezbędnej do zabezpieczenia prawidłowego funkcjonowania oddziału.

W dniu 1 lipca br. wejdzie w życie art. 33a ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, który stanowić będzie podstawę do ujednoczenia zasad przyjmowania pacjentów w SOR-ach. Przepisy te są obecnie w fazie *vacatio legis* – do czasu przygotowania i wdrożenia narzędzia teleinformatycznego w postaci tzw. Trybu Obsługi Pacjenta w SOR (TOP SOR). Będzie to system monitorujący i porządkujący ruch

pacjentów w obrębie szpitalnych oddziałów ratunkowych. Zakończył się już pilotaż tego rozwiązania i trwają przygotowania do jego wdrożenia w całym kraju. W pierwszej kolejności TOP SOR zacznie działać w największych SOR-ach zlokalizowanych w szpitalach klinicznych i wojewódzkich.

Dla poszczególnych kategorii pacjentów zostanie ustalony maksymalny czas oczekiwania, przy czym pacjentom oznaczonym kolorem czerwonym świadczenia zdrowotne zostaną udzielone natychmiast. Pacjent będzie informowany na bieżąco, za pośrednictwem wyświetlaczy umieszczonych w poczekalni, o przewidywanym czasie oczekiwania i liczbie osób w kolejce. Pacjenci oczekujący na przyjęcie pozostawać będą pod stałym nadzorem zespołu odpowiedzialnego za segregację medyczną.

Wprowadzenie powyższych zmian zwiększy bezpieczeństwo pacjentów i skróci czas oczekiwania pacjentów w stanie zagrożenia zdrowia lub życia na udzielenie im pomocy.

Wiele SOR-ów w kraju już działa w systemie zintegrowanym z nocną i świąteczną opieką zdrowotną, co pozwala na odciążenie oddziałów ratunkowych od przyjęć pacjentów niewymagających natychmiastowej interwencji medycznej.

Co ważne, w ostatnich latach finansowanie oddziałów ratunkowych ulega systematycznemu zwiększeniu.

Poniższa tabela przedstawia nakłady ogólne na SOR-y i średnie stawki dobowe w latach 2015–2019 (w zł):

Rok	Liczba SOR	Roczna wartość świadczeń	Średnia stawka dobowa
2015	221	971 066 975,78 zł	12 038,27 zł
2016	221	1 108 997 544,87 zł	13 748,19 zł
2017	226	1 359 362 360,15 zł	16 479,12 zł
2018	232	1 472 404 231,33 zł	17 387,86 zł
2019	232	1 493 503 406,84 zł	17 637,03 zł

Z powyższego zestawienia wynika, że wydatki Funduszu na oddziały ratunkowe w ciągu ostatnich 4 lat wzrosły prawie o 54%.

Narodowy Fundusz Zdrowia już zapowiedział, że jeszcze w bieżącym roku nastąpi kolejny wzrost finansowania SOR-ów, poprzez podniesienie wartości tzw. stawki bazowej dla wszystkich oddziałów.

Tym samym Ministerstwo Zdrowia i NFZ dokładają wszelkich starań, aby poprawić sytuację w oddziałach ratunkowych. Istotne jest jednak, że wiele tu zależy od dyrektorów szpitali i kierowników oddziałów, którzy są odpowiedzialni za taką organizację procesu udzielania świadczeń, aby zachowane było bezpieczeństwo osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego i nie dochodziło do zwłoki w udzieleniu im pomocy medycznej. Rozwiązaniem, które pozwala odciążyć SOR-y i ich personel od przyjęć osób niebędących w stanie nagłym jest model zintegrowanego udzielania świadczeń SOR i podstawowej opieki zdrowotnej, w tym nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, w tej samej lokalizacji. Jest to rozwiązanie ze wszech miar pożądane i popierane przez resort zdrowia. Trudno jest dopatrzeć się nim jakiegokolwiek niebezpieczeństwa, w tym również jeśli chodzi o szpitale o najwyższym poziomie referencyjnym. Pacjent ma tu bowiem w jednym miejscu zagwarantowany dostęp do SOR-u, podstawowej opieki zdrowotnej, badań diagnostycznych, a także transportu sanitarnego, a udzielanie świadczeń w kilku zakresach na bazie jednego podmiotu leczniczego sprzyja ograniczaniu kosztów i umożliwia elastyczne podejście do liczby personelu medycznego, poprzez jej dostosowanie do liczby zgłaszających się pacjentów.

Wyżej opisane zmiany organizacyjne połączone z systematycznym wzrostem finansowania powinny przełożyć się na poprawę sytuacji w szpitalnych oddziałach ratunkowych.

Na chwilę obecną nie planuje się prowadzenia specjalnych szkoleń dla pracowników SOR. W tym miejscu jednak należy podkreślić, że osoby wykonujące zawód

medyczny mają obowiązek doskonalenia zawodowego, w trakcie którego mogą odbywać się szkolenia z zakresu, o którym mowa w piśmie Pana Senatora.

2) Wspomniane w interpelacji Pana Senatora „odstawanie Polski” od średniej europejskiej w zakresie statystyk OECD (wskaźnik liczby lekarzy na 1 tys. osób) wymaga wyjaśnień. Ważnym jest, by zwrócić uwagę na różną metodykę zbierania danych przez OECD. Należy podkreślić, że istnieją statystyki dotyczące liczby lekarzy oparte o różne metodologie ich zbierania i wykorzystania. Dane zawarte we Wspólnym Kwestionariuszu OECD/EUROSTAT/WHO opierają się na definicjach stosowanych w istniejącej międzynarodowej klasyfikacji:

- International Classification of Diseases (ICD), WHO
<http://www.who.int/classifications/icd/en/>;
- International Classification for Health Accounts (ICHA), A System of Health Accounts, OECD, WHO and Eurostat (2011)
<http://www.oecd.org/els/healthsystems/sha2011.htm>;
- International Standard Classification of Occupations (ISCO-08), ILO
<http://www.ilo.org/public/english/bureau/stat/isco/index.htm>

W konsekwencji wyróżniają następujące 3 kategorie lekarzy:

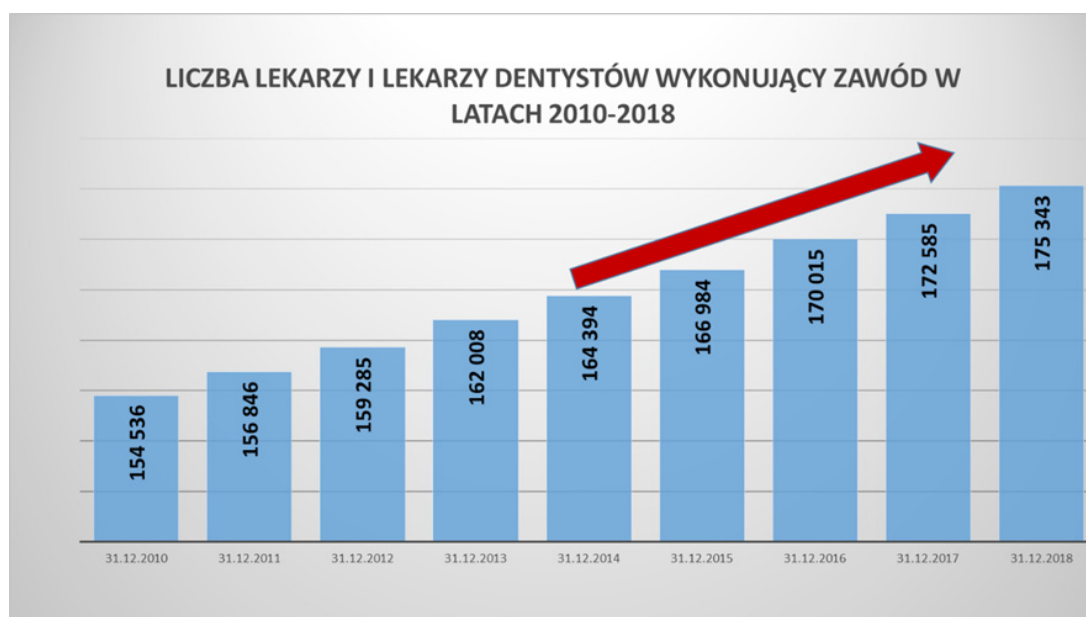
1. lekarz wykonujący/praktykujący zawód („practising physicians”) to lekarz, który udziela świadczeń bezpośrednio pacjentowi;
2. lekarze czynni zawodowo („professionally active physicians”) – obejmują lekarzy wykonujących zawód oraz lekarzy nieudzielających świadczeń bezpośrednio pacjentowi, dla których wiedza medyczna jest niezbędna do wykonywania ich codziennej pracy, tj. np. lekarzy zatrudnionych w administracji (także szpitalnej, NFZ, Państwowej Inspekcji Sanitarnej), uniwersytetach, zaangażowanych w projekty naukowe itp.;
3. lekarze posiadający prawo wykonywania zawodu („physicians licensed to practice”) – wszyscy lekarze posiadający prawo wykonywania zawodu w danym państwie.

Zbieranie danych zgodnie z powyższymi definicjami, które stosuje się również do lekarzy dentyków, powoduje tworzenie różnych wykazów statystycznych, których nie da się porównać. Wskaźnik 2,3 zawarty w raporcie OECD odnosi się do liczby lekarzy pracujących bezpośrednio z pacjentem i nie jest on równy liczbie wszystkich lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu. W tym miejscu należy podkreślić, że niektóre państwa pomimo wskazania odgórnie do celów statystycznych konkretnej definicji (lekarzy pracujących bezpośrednio z pacjentem), wg której miała odbywać się sprawozdawczość wyrażona w raporcie OECD, przedstawili do OECD łączne dane sprawozdawcze zawierające również lekarzy pracujących w innych obszarach (administracji, edukacji itp.) tzn. liczbę lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu i wykonujących zawód, co nie daje jednolitych możliwości porównawczych i zawiąza średnią statystyczną. W związku z tym należy uznać, że prezentowanych w nim danych nie da się jednolicie porównać, bowiem zostały oparte o niejednorodną statystykę.

Dynamikę wzrostu w Polsce liczby lekarzy i lekarzy dentyków posiadających prawo wykonywania zawodu i wykonujących zawód, tj. uprawnionych do udzielania świadczeń zdrowotnych przedstawia poniższa tabela (dane przygotowane na podstawie danych z Centralnego Rejestru Lekarzy RP należących do Naczelnej Rady Lekarskiej oraz danych – liczba lekarzy i lekarzy dentyków wykonujących zawód oraz Głównego Urzędu Statystycznego – demografia w Polsce).

STAN NA	WSKAŹNIK LICZBY LEKARZY I LEKARZY DENTYSTÓW WYKONUJĄCYCH ZAWÓD NA 1000 OSÓB POPULACJI
31 XII 2010	4,01
31 XII 2011	4,07
31 XII 2012	4,13
31 XII 2013	4,21
31 XII 2014	4,27
31 XII 2015	4,34
31 XII 2016	4,42
31 XII 2017	4,47

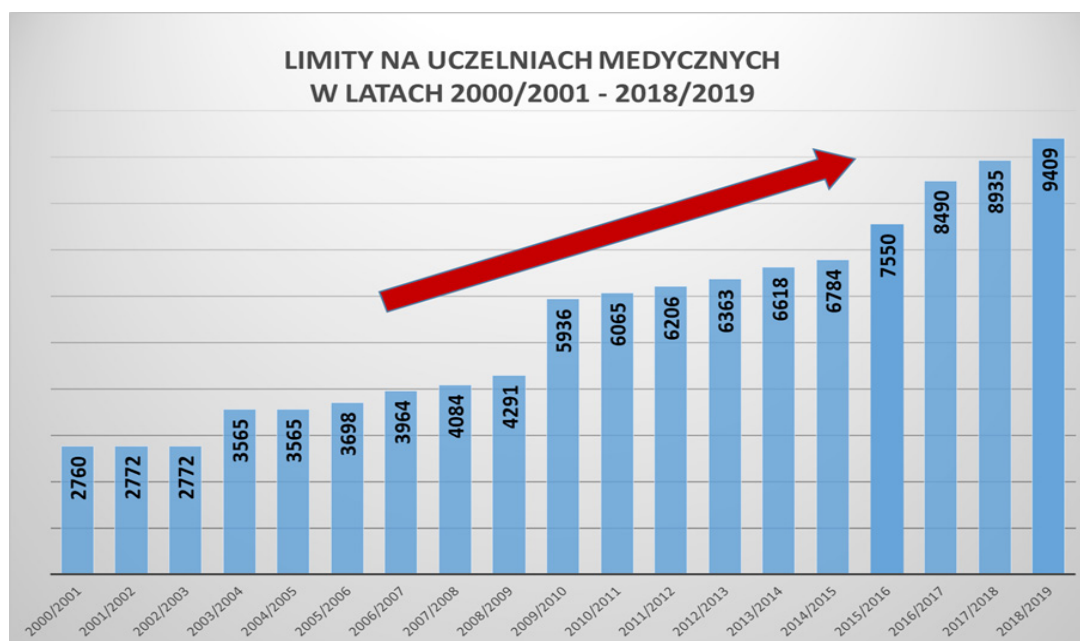
Należy bowiem podkreślić, że nie liczba lekarzy pracujących bezpośrednio z pacjentem, a liczba wszystkich wykształconych lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu i wykonujących zawód jest rzeczywistym zasobem narodowym. Lekarze świadczą swoje usługi na rzecz pacjenta zgodnie z kompetencjami i umiejętnościami pozyskanymi w drodze kształcenia podyplomowego nie tylko w publicznych, niepublicznych podmiotach wykonujących działalność leczniczą, ale także w obszarach: naukowo-badawczym, edukacyjnym i administracyjnym, w których ich wiedza medyczna jest równie istotna i niezbędna dla całego systemu opieki zdrowotnej oraz dla pacjenta. Lekarze indywidualnie (bez możliwości ingerencji ze strony Ministra Zdrowia) podejmują decyzje co do wyboru specjalizacji oraz miejsca zatrudnienia. Ponadto lekarze podejmujący pracę w systemie opieki zdrowotnej niejednokrotnie pracują i dyżurują w wielu miejscach w ramach różnych form zatrudnienia (np. umowa o pracę, umowa cywilnoprawna) oraz niezależnie od tego posiadają własne gabinety lekarskie. Liczba lekarzy w Polsce systematycznie rośnie, co przedstawia poniższy wykres

Przykładowo na dzień 31.12.2014 r. liczba lekarzy i lekarzy dentystów posiadających prawo wykonywania zawodu i wykonujących zawód wg rejestru prowadzonego przez Naczelną Radę Lekarską wynosiła ok. 164,4 tys. (w tym 129,1 tys. lekarzy, 34,9 tys. lekarzy dentystów i 0,4 tys. lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty). Na dzień 31.12.2018 r. łączna liczba lekarzy i lekarzy dentystów wynosiła ponad 175 tys. (w tym 137,5 tys. lekarzy, 37 tys. lekarzy dentystów i 0,5 tys. lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentystry). Stanowi to wzrost o około 11 tys. lekarzy wykonujących zawód w ciągu ostatnich 5 lat.

Obecnie Minister Zdrowia koncentruje się na działaniach mających na celu utrzymanie na rynku pracy optymalnej liczby wykwalifikowanego personelu medycznego koniecznego do zagwarantowania odpowiedniego dostępu do świadczeń zdrowotnych oraz zapewnienia ciągłości opieki medycznej nad pacjentami, sprawowanej przez specjalistów w różnych dziedzinach medycyny, co jest jednym z priorytetów Ministra Zdrowia. W odniesieniu do lekarzy i lekarzy dentystów działania te prowadzone są wielotorowo m.in. poprzez zwiększenie liczby osób studiujących na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym, przyznawanie miejsc rezydenckich, wprowadzanie na bieżąco niezbędnych zmian w systemie szkolenia specjalizacyjnego oraz nowelizację ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry.

W zakresie działań edukacyjnych mających na celu utrzymanie wysoko wykwalifikowanej kadry medycznej, resort zdrowia corocznie zwiększa limity przyjęć na kierunki: lekarski i lekarsko-dentystyczny, co obrazuje poniższy wykres.

Ponadto podejmowane są liczne działania mające na celu wykształcenie odpowiedniej liczby lekarzy specjalistów, celem zagwarantowania właściwej opieki medycznej, tj. podniesienia atrakcyjności procesu szkolenia specjalizacyjnego, uznanie części dziedzin za dziedziny priorytetowe, przyznawanie wyższego wynagrodzenia zasadniczego lekarzom, którzy podejmą specjalizację z dziedzin priorytetowych, przyznawanie miejsc rezydenckich finansowanych z budżetu państwa.

Należy mieć na względzie, że polityka Ministra Zdrowia dotycząca przyznawania i finansowania miejsc rezydenckich, co do zasady, ma na celu stymulować wzrost liczby specjalistów w dziedzinach najbardziej deficytowych, w których występuje największe zapotrzebowanie na specjalistów. Do takich dziedzin należą przede wszystkim: anestezjologia i intensywne terapie, chirurgia ogólna, chirurgia onkologiczna, choroby wewnętrzne, geriatria, hematologia, kardiologia dziecięca, medycyna ratunkowa, medycyna rodzinna, neonatologia, neurologia dziecięca, onkologia i hematologia dziecięca, onkologia kliniczna, ortodoncja, patomorfologia, pediatria, psychiatria, psychiatria dzieci i młodzieży, radioterapia onkologiczna, stomatologia dziecięca.

Dziedziny te ponadto zostały uznane za priorytetowe, a co za tym idzie są wyjątkowo traktowane na tle innych dziedzin medycyny. Minister Zdrowia corocznie ustala odpowiednie limity miejsc rezydenckich dla lekarzy i lekarzy dentyistów. Powyższe ma służyć przede wszystkim zachęceniu lekarzy do podejmowania ww. specjalizacji oraz równomiernego zapewnienia specjalistycznej opieki zdrowotnej.

Aby zachęcić młodych lekarzy do uzyskania specjalizacji w dziedzinach priorytetowych oraz 5 innych dziedzinach (chirurgia ogólna, choroby wewnętrzne, psychiatria, kardiologia dziecięca, ortodoncja), przewidziano wyższe stawki wynagrodzeń, niż dla lekarzy rozpoczynających szkolenie w innych dziedzinach medycyny. Skutki zaś podniesienia wynagrodzenia dla lekarzy rozpoczynających szkolenie specjalizacyjne w trybie rezydentury w priorytetowych i deficytowych dziedzinach medycyny, są już widoczne w wynikach naboru na specjalizacje lekarskie. Zanotowano znaczny wzrost zainteresowania takimi specjalizacjami, jak medycyna rodzinna, pediatria oraz anestezjologia i intensywne terapie. Od 2012 roku do chwili obecnej przyznanych zostało łącznie ok. 34 tys. rezydentur. W latach 2016–2018 przyznano po ok. 6 tys. rezydentur rocznie.

3) Odnosząc się do zwiększenia nakładów publicznych na ochronę zdrowia, pragnę poinformować, że zgodnie z ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2018, Minister Zdrowia przekazał pod koniec roku 2018 z budżetu państwa środki do Narodowego Funduszu

Zdrowia w wysokości 1.800.000 tys. zł. Środki te będą wykorzystane przez Narodowy Fundusz Zdrowia w roku 2019 na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym leczenia szpitalnego, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw zdrowia oraz ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W związku z wnioskiem Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 5 marca br., w sprawie zwiększenia planowanych kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2019 rok w ramach ww. środków, Minister Zdrowia mając na uwadze konieczność poprawiania dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz w szczególności zgłaszane potrzeby w zakresie zwiększenia finansowania wskazanych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej, wyraził zgodę na zwiększenie finansowania świadczeń zdrowotnych (w tym leczenia szpitalnego) o kwotę 900.000 tys. zł, z przeznaczeniem na sfinansowanie świadczeń gwarantowanych udzielonych ponad kwoty zobowiązań wynikających z zawartych umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w 2018 r. w kwocie 440 000 tys. zł oraz poprawienia dostępności do świadczeń (operacje endoprotezoplastyki stawu kolanowego lub biodrowego, zabiegów usunięcia zaćmy oraz diagnostyki obrazowej – tomograf komputerowy i rezonans magnetyczny) w kwocie 460.000 tys. zł. Ponadto Minister Zdrowia, mając na uwadze konieczność zwiększenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, pozytywnie zaopiniował wniosek Prezesa NFZ o uruchomienie rezerwy ogólnej w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2019 w wysokości 842.555 tys. zł, z przeznaczeniem m.in. na zwiększenie wyceny punktowej w umowach o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne świadczeń w zakresach świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych na oddziałach chorób wewnętrznych i chirurgii ogólnej w 2019 r. w kwocie 680 594 tys. zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że w dniu 19 kwietnia 2019 r. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów zatwierdzili zmianę planu finansowego NFZ na 2019 r. zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej oddziałów wojewódzkich NFZ o kwotę 429.248 tys. zł, w tym w zakresie leczenia szpitalnego o kwotę 224.105 tys. zł. Należy także poinformować, że Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 13 maja 2019 r. wszczął procedurę uruchomienia dodatkowych środków ujętych w planie finansowym NFZ na 2019 r. w celu zwiększenia nakładów na świadczenia opieki zdrowotnej w oddziałach wojewódzkich NFZ o kwotę 4.136.713 tys. zł, w tym w zakresie leczenia szpitalnego o kwotę 2.057.991 tys. zł, co oznacza zwiększenie ww. nakładów na świadczenia opieki zdrowotnej odpowiednio o 4,9% i 4,7%. Ww. wzrost kosztów świadczeń opieki zdrowotnej uwzględnia konieczność zapewnienia finansowania, m.in.: projektowanej zmiany wyceny świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w szpitalnych oddziałach ratunkowych i izbach przyjęć od dnia 1 lipca 2019 r., projektowanej zmiany wyceny świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w pozostałych rodzajach świadczeń związanej ze zwiększającymi się kosztami udzielania świadczeń, w szczególności zwiększającymi się kosztami wynagrodzeń personelu.

W związku z powyższym środki finansowe na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2019 będą znacznie wyższe, w tym w zakresie m.in. leczenia szpitalnego, co wpłynie pozytywnie na sytuację finansową podmiotów leczniczych, w tym szpitali powiatowych.

4) W związku z porozumieniem podpisanym przez Ministra Zdrowia z rezydentami do chwili obecnej zostały zrealizowane postulaty dotyczące:

- wzrostu finansowania publicznego systemu ochrony zdrowia,
- wzrostu wynagrodzenia zasadniczego lekarzy odbywających szkolenie specjalizacyjne w trybie rezydentury,
- przyznania lekarzom rezydentom dodatkowych środków finansowych w zamian za odpracowanie w Polsce 2 z 5 lat po zakończeniu szkolenia (tzw. umowa lojalnościowa),
- przyznania lekarzom specjalistom zatrudnionym na podstawie stosunku pracy wynagrodzenia zasadniczego w kwocie nie mniejszej niż 6750 zł brutto,
- deklaracji zwiększania naboru na studia lekarskie, pielęgniarskie i inne kierunki medyczne,

- zaniechania klauzuli „opt-out” od 2028 roku (brak możliwości wydłużania tygodniowego czasu pracy lekarzy ponad limit wynikający z ustawy o działalności leczniczej),
- przygotowania przepisów prawnych umożliwiających wprowadzenie stanowiska sekretarki medycznej w podmiotach leczniczych całkowicie lub częściowo finansowanych ze środków publicznych,
- częściowego uregulowania kwestii pełnienia dyżurów medycznych przez lekarzy rezydentów,
- przyznania lekarzom odbywającym szkolenie specjalizacyjne od 1 stycznia 2019 r. dodatkowych 6 dni w pełni płatnego urlopu na samokształcenie rocznie w celu udziału w konferencjach, szkoleniach i kursach naukowych,
- przyznania lekarzowi realizującemu świadczenia zdrowotne objęte finansowaniem z NFZ, w czasie udzielania przez niego tych świadczeń, ochrony właściwej dla funkcjonariusza publicznego.

Ponadto obecnie trwa przygotowanie tzw. „dużej nowelizacji” ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Będzie ona wprowadzać szereg nowych rozwiązań systemowych dotyczących:

- uporządkowania terminologii ustawowej obejmującej kształcenie podyplomowe lekarza i lekarza dentysty;
- wprowadzenia nowych zasad dotyczących odbywania stażu podyplomowego, w tym przede wszystkim wprowadzenia spersonalizowanego programu stażu pozwalającego na częściowy wybór przez lekarza dziedzin medycyny, w ramach których prowadzony będzie staż;
- wprowadzenia nowych zasad przeprowadzania Lekarskiego Egzaminu Końcowego (LEK) i Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Końcowego (LDEK), w tym ogólnodostępne bazy pytań z których pochodzić będzie 70% pytań egzaminacyjnych oraz możliwość podchodzenia do egzaminu już na ostatnim roku studiów;
- wprowadzenia nowej ścieżki nostryfikacji dyplomów wydanych przez uczelnie w krajach spoza UE;
- wprowadzenia przepisów normujących wydawanie prawa wykonywania zawodu lekarza albo lekarza dentysty w formie karty poliwęglanowej zawierającej odpowiednie zabezpieczenia przed przerobieniem lub podrobieniem oraz użyciem przez osobę nieuprawnioną;
- wprowadzenia uproszczonego trybu zatrudniania w polskim systemie opieki zdrowotnej lekarzy specjalistów cudzoziemców spoza Unii Europejskiej, co powinno stworzyć możliwości szybkiego uzupełniania kadry medycznej w podmiotach leczniczych;
- wprowadzenia nowych rozwiązań prawnych dotyczących procedur naboru lekarzy i lekarzy dentystów na specjalizacje lub realizacji szkolenia specjalizacyjnego w poszczególnych dziedzinach medycyny – nowe przepisy pozwolą na zwiększenie dostępu do wszystkich wolnych w kraju miejsc specjalizacyjnych oraz przyczynią się do transparentnego ich rozdziału między lekarzy ubiegających się o rezydenturę i miejsca pozarezydenckie;
- wprowadzenia nowych zasad dotyczących realizacji szkolenia specjalizacyjnego, w tym szczegółowych przepisów dot. odbywania dyżurów medycznych, zgodne z propozycjami Zespołu dr. Bilińskiego, w szczególności dot. uprawnień rodzicielskich, monitorowania przebiegu szkolenia, zmiany dziedziny medycyny, w której odbywa się szkolenie z zachowaniem prawa do rezydentury;
- wprowadzenia jedynie odpłatnych form szkolenia specjalizacyjnego w trybie pozarezydenckim – rezygnacja z wolontariatu;
- wprowadzenia nowego egzaminu państwowego – Państwowego Egzaminu Modułowego, który będzie narzędziem sprawdzającym wiedzę zdobytą przez lekarzy na danym etapie ustawicznego rozwoju zawodowego, jak i oceniającym skuteczność oraz jakość kształcenia prowadzonego przez jednostki szkolące, którego złożenie z wynikiem pozytywnym skutkować będzie zwiększeniem wynagrodzenia i ściśle określoną samodzielnością zawodową;

- weryfikacji przepisów określających przebieg egzaminu PES, w tym ogólnodostępne bazy pytań, z których pochodzić będzie 70% pytań egzaminacyjnych;
- wprowadzenia nowych rozwiązań dotyczących przyznawania certyfikatu umiejętności zawodowej;
- doprecyzowania przepisów dotyczących doskonalenia zawodowego obejmujących m.in. zapis, że lekarzowi i lekarzowi dentyście zatrudnionemu w ramach umowy o pracę, który nie realizuje szkolenia specjalizacyjnego, przysługuje 6 dni płatnego urlopu szkoleniowego rocznie;
- nowe rozwiązania dotyczące akredytacji podmiotów uprawnionych do szkolenia specjalizacyjnego.

Zgodnie z ustawą z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1473 z późn. zm.), podmioty lecznicze są zobowiązane do podwyższenia płac pracowników objętych tą regulacją z dniem 1 lipca br.

Podwyżka ma wynosić co najmniej 20% różnicy między aktualnym wynagrodzeniem zasadniczym danego pracownika a najniższym wynagrodzeniem wynikającym z ustawy, tj. równym iloczynowi tzw. kwoty bazowej oraz określonych w ustawie dla poszczególnych kategorii zawodowych współczynników pracy.

Lp.	Grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku	Współczynnik pracy
1	2	3
1	Lekarz albo lekarz dentysta, który uzyskał specjalizację drugiego stopnia lub tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny	1,27
2	Lekarz albo lekarz dentysta, który uzyskał specjalizację pierwszego stopnia w określonej dziedzinie medycyny	1,17
3	Lekarz albo lekarz dentysta, bez specjalizacji	1,05
4	Lekarz stażysta albo lekarz dentysta stażysta	0,73
5	Farmaceuta, fizjoterapeuta, diagnosta laboratoryjny albo inny pracownik wykonujący zawód medyczny inny niż określony w lp. 1-4, wymagający wyższego wykształcenia i specjalizacji	1,05
6	Farmaceuta, fizjoterapeuta, diagnosta laboratoryjny albo inny pracownik wykonujący zawód medyczny inny niż określony w lp. 1-5 albo pracownik działalności podstawowej, inny niż pracownik wykonujący zawód medyczny, wymagający wyższego wykształcenia, bez specjalizacji	0,73
7	Pielęgniarka z tytułem zawodowym magister pielęgniarstwa albo położna z tytułem zawodowym magister położnictwa, która uzyskała tytuł specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia	1,05
8	Pielęgniarka albo położna, która uzyskała tytuł specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia albo pielęgniarka z tytułem zawodowym magister pielęgniarstwa albo położna z tytułem zawodowym magister położnictwa	0,73
9	Pielęgniarka albo położna inna niż określona w lp. 7 i 8, która nie posiada tytułu specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia	0,64
10	Fizjoterapeuta albo inny pracownik wykonujący zawód medyczny inny niż określony w lp. 1-9 albo pracownik działalności podstawowej, inny niż pracownik wykonujący zawód medyczny, wymagający średniego wykształcenia	0,64
11	Pracownik działalności podstawowej, inny niż pracownik wykonujący zawód medyczny, inny niż określony w lp. 6 i 10	0,58

Zgodnie z ustawą do końca 2019 r. kwota bazowa wynosi 3900 zł. Obecnie na forum Trójstronnego Zespołu do Spraw Ochrony Zdrowia prowadzone są prace nad zgłoszoną przez związki zawodowe propozycją jej podwyższenia.

Należy jednak podkreślić, że ustawa o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych nie znosi normy prawnej wynikającej z art. 78 Kodeksu pracy, a zobowiązującej pracodawcę do kształtowania wynagrodzenia pracowników, z uwzględnieniem wskazanych w tym przepisie kryteriów. W konsekwencji, podwyższając wynagrodzenia zasadnicze niektórych grup pracowników, kierownik podmiotu leczniczego powinien zweryfikować również poziom wynagrodzeń pozostałych pracowników podmiotu leczniczego – tak aby ich wynagrodzenie odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Regulacja w takim właśnie brzmieniu ma służyć zapobieganiu dysproporcjom płacowym w obrębie podmiotu leczniczego oraz zabezpieczeniu prawa pracowników do kształtowania ich wynagrodzeń zgodnie z ogólnymi dyrektywami prawa pracy.

Jednocześnie należy wskazać, że Minister Zdrowia nie posiada uprawnień do wykonywania funkcji pracodawcy w stosunku do osób zatrudnionych w placówkach służby zdrowia. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, a zwłaszcza z ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz.U. z 2018 r. poz. 2190, z późn. zm.), pracodawcą dla osób zatrudnionych w podmiotach leczniczych – niezależnie od ich formy prawnej – jest kierownik / dyrektor danej placówki. To na nim właśnie spoczywa wyłączna odpowiedzialność m.in. za politykę płacową, a więc także za ustalanie wysokości wynagrodzeń poszczególnych pracowników.

5) Projekt Mapy Potrzeb Zdrowotnych – Baza Analiz Systemowych i Wdrożeniowych przyczyni się do wdrożenia szeregu działań projakościowych i rozwiązań organizacyjnych w systemie ochrony zdrowia ułatwiających dostęp do niedrogich, trwałych oraz wysokiej jakości usług zdrowotnych poprzez stworzenie systemu mapowania potrzeb zdrowotnych w zakresie 30 grup chorób oraz opracowania bazy analiz systemowych i wdrożeniowych w tym zakresie.

System mapowania potrzeb zdrowotnych oraz wspierające ich wykorzystanie elektroniczne narzędzie jakim jest Baza Analiz Systemowych i Wdrożeniowych, pozwoli na lepsze zarządzanie środkami publicznymi w ochronie zdrowia. Dzięki temu wsparty zostanie proces ich dystrybucji zgodnie z aktualnymi i prognozowanymi potrzebami zdrowotnymi pacjentów. System ten będzie pomocny względem podejmowania decyzji zarządczych i kreowania polityk w oparciu o fakty, w duchu tzw. evidence-based policy making.

Realizacja projektu pozwoli na przejrzyste i racjonalne planowanie inwestycji przez dysponentów środków publicznych w ochronie zdrowia. Skuteczna realizacja założeń interwencji publicznej będzie możliwa dzięki wykorzystaniu wyników projektu przez interesariuszy systemu ochrony zdrowia. W oparciu o mapy potrzeb zdrowotnych wspierane będzie podejmowanie decyzji o lokowaniu środków inwestycyjnych na ochronę zdrowia, zgodnie z potrzebami zdrowotnymi ludności (m.in. według liczby prognozowanych zachorowań na daną jednostkę chorobową w regionie), a nie w oparciu o to, jakie usługi skłonni są realizować świadczeniodawcy. Pozwoli to na dokonanie zmiany systemowej w zakresie udzielania świadczeń oraz w zakresie rozwoju infrastruktury w regionach, w zgodzie ze zidentyfikowanym zapotrzebowaniem na świadczenia w obszarze 30 kluczowych grup chorób (według klasyfikacji ICD-10).

Ponadto należy zauważyć, że realizacja zmian w zakresie rozszerzenia świadczeń gwarantowanych w poszczególnych rodzajach świadczeń przebiega zgodnie z decyzjami Kierownictwa Ministerstwa Zdrowia przy uwzględnieniu potrzeb zdrowotnych i możliwości finansowych NFZ.

Z poważaniem
z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Aleksandra Pocięja

skierowane do szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rafała Rogali

Szanowny Panie!

W związku z wydaniem decyzji NW-WW/5/D-ZDP/2018 oraz po zapoznaniu się z jej treścią zwracam się do Pana z następującą sprawą. Z pism otrzymanych od wielu osób, między innymi od pani A.H., dyrektor szkoły w P. L., czy pana W.C., prezesa Klubu Sportowego (...), wynika, iż sytuacja rodziny państwa Z. jest sprawą bardzo skomplikowaną. Sytuacja w Czeczeni jest powszechnie znana, mimo to Polska pozostaje krajem, w którym procent osób uzyskujących ochronę międzynarodową pozostaje znacznie niższy aniżeli w innych państwach. Jak wynika z informacji udzielanych przez Helsińską Fundację Praw Człowieka, w ostatnich latach działania opresyjnego reżimu w Groznych znacznie i nieprzerwanie ulegają nasileniu. W styczniu 2019 r. opublikowany został raport Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka „Republika strachu. Prawa Człowieka we współczesnej Czeczeni”, przedstawiający dramatyczną sytuację ludzi w Czeczeni. Po lekturze przedmiotowego pisma nie można pozostać obojętnym na los osób ubiegających się w Polsce o ochronę międzynarodową. Chciałbym również poinformować, iż kwestia praw człowieka w Czeczeni pozostaje priorytetowa w kręgu spraw monitorowanych przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy, której jestem członkiem.

W związku z przedstawionymi faktami proszę o informację, jakie przesłanki zdecydowały o nieudzieleniu przywołanej rodzinie ochrony w jej szczególnej sytuacji.

Z poważaniem
Aleksander Pocięj

Odpowiedź

Warszawa, 10.05.2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na Pani pismo z dnia 26 kwietnia 2019 r. dotyczące obywatela Federacji Rosyjskiej narodowości czeczeńskiej, Pana D.Z. oraz członków jego rodziny uprzejmie informuję, że obecnie przed Radą do Spraw Uchodźców toczy się trzecie z kolei postępowanie w sprawie udzielenia ww. Cudzoziemcowi ochrony międzynarodowej w Polsce.

Pan D.Z. swój pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce złożył w dniu 10 października 2016 r. Po wnikliwym rozpatrzeniu jego sprawy ustalono, że nie będzie on zagrożony prześladowaniem ani też rzeczywistym ryzykiem doznania poważnej krzywdy w przypadku powrotu do kraju pochodzenia i dlatego też decyzją z dnia 5 kwietnia 2017 r., nr DPU-420-3919/16, odmówiono nadania Panu D.Z. i osobom objętym jego wnioskiem statusu uchodźcy oraz odmówiono udzielenia im

ochrony uzupełniającej. Decyzja organu I instancji została utrzymana w mocy przez Radę ds. Uchodźców, a następnie Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę złożoną przez Cudzoziemca na decyzję organu II instancji.

Dnia 31 października 2017 r. Pan D.Z. złożył swój drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce, po rozpatrzeniu którego stwierdzono, że wraz z złożeniem kolejnego wniosku nie przedstawił on żadnych nowych okoliczności, znacząco zwiększających prawdopodobieństwo udzielenia mu ochrony międzynarodowej i dlatego, decyzją z dnia 5 kwietnia 2018 r., nr DPU.420.1733.2017, stwierdzono niedopuszczalność wniosku złożonego przez Cudzoziemca. Decyzja została utrzymana w mocy przez Radę ds. Uchodźców, a następnie Aplikant złożył skargę na decyzję organu II instancji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, która nadal jest rozpatrywana.

Dnia 19 października 2018 r. Pan D.Z. złożył swój trzeci wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce. Decyzją z dnia 10 kwietnia 2019 r., nr DPU.420.1493.2018, ponownie stwierdzono niedopuszczalności wniosku złożonego przez Aplikanta. Sprawa jest obecnie rozpatrywana przez Radę ds. Uchodźców w związku ze złożeniem przez Pana Z. odwołania od decyzji wydanej w I instancji.

Jednocześnie pragnę dodać, że rozstrzygnięcia, które zapadają w postępowaniach o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce, w tym również w sprawie Pana D.Z., są wydawane ściśle na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2018 poz. 1109), co następuje w wyniku szczegółowej analizy zarówno indywidualnej sytuacji osoby aplikanta, jak i aktualnej sytuacji bezpieczeństwa w kraju jego pochodzenia.

Ustosunkowując się zaś do podnoszonych w oświadczeniu Pana senatora Aleksandra Pocięja, sytuacji bezpieczeństwa i stanu przestrzegania praw człowieka w Republice Czechenii, pragnę wyjaśnić, że wskazane zagadnienia są przedmiotem regularnych i rzetelnych badań prowadzonych przez pracowników Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Departamentu Postępowania Uchodźczych, którzy w oparciu o raporty zarówno krajowych jak i zagranicznych niezależnych ośrodków zajmujących się monitorowaniem sytuacji w krajach pochodzenia, przygotowują opracowania, na podstawie których wydawane są decyzje w sprawach o udzielenie ochrony międzynarodowej. Istotnym jest również podkreślenie, że sam stan przestrzegania praw człowieka w danym kraju nie może stanowić wyłącznej podstawy do udzielenia ochrony międzynarodowej, natomiast niezbędne jest również wykazanie indywidualnego charakteru grożących prześladowań lub też istnienie rzeczywistego ryzyka doznania poważnej krzywdy. Warto również zauważyć, że poziom uznawalności w sprawach o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce, prowadzonych na wniosek obywateli Federacji Rosyjskiej narodowości czecheńskiej, nie odbiega od innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

SZEF URZĘDU
DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW
Rafał Rogala

Oświadczenie senatora Czesława Ryszkę

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pana J.B. (zam. ...) z prośbą o interwencję w sprawie wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania prowadzonego w I instancji przed Sądem Okręgowym w K. (sygn. akt X U 1655/17), a w II instancji przed Sądem Apelacyjnym w K. (sygn. akt III AUa 213/18).

Pan J.B. ubiegał się o ponowne przeliczenie emerytury. Jego zdaniem przy obliczeniu podstawy wymiaru kapitału podstawowego ZUS powinien wziąć pod uwagę jego zarobki w latach 1979–1981. Niestety Sąd Okręgowy oddalił odwołanie pana J.B., a Sąd Apelacyjny, oddalając apelację, utrzymał to rozstrzygnięcie w mocy. Zauważyć należy, iż w ocenie pana J.B. przedstawił on sądowi wszelkie niezbędne dowody dotyczące wysokości otrzymywanego we wskazanych latach wynagrodzenia, a także dodatków do wynagrodzenia (zaświadczenie pracy z dnia 23.10.2003 r.) i przedstawił poprawne wyliczenia.

Niestety z uwagi na zagubienie lub zniszczenie dokumentacji przez ówczesnych pracodawców pan J.B. nie ma możliwości wykazania powyższych okoliczności innymi środkami. Stan faktyczny nie jest wynikiem zaniedbania pana J.B. i sądy powinny ocenić tę okoliczność zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, nie zaś stosować wobec niego dobrowolną ocenę. W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pan J.B. został pozbawiony świadczenia w należnej mu wysokości.

Panie Ministrze, takie niesprawiedliwe orzeczenia sądów nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie i wymiarze sądownictwa. Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanego postępowania, proszę Pana Ministra o zainteresowanie i podjęcie zgodnych z prawem działań w niniejszej sprawie, mających na celu wzruszenie prawomocnie zakończonego postępowania.

Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Okręgowego w K., Sądu Apelacyjnego w K. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ch..

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 26 kwietnia 2019 r. nr BPS/043-77-2229/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 77. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 kwietnia 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 30 maja 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 7 czerwca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z pismem Pani Wicemarszałek z dnia 26 kwietnia 2019 r., doręczonym Prokuraturze Krajowej w dniu 8 maja 2019 r. przez Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości, przesyłającym w załączeniu tekst oświadczenia złożonego przez Pana Czesława Ryszkę, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, podczas 77. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, zawierającego wniosek o podjęcie działań mających na celu wzruszenie prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego o sygn. akt III AUa 213/18 (dot. orzeczenia Sądu Okręgowego, sygn. akt X U 1655/17) uprzejmie informuję, że w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej zarejestrowano sprawę pod sygn. PK IV Pc 727.2019 i zażądano nadesłania ww. akt sądowych w celu przeprowadzenia ich analizy i ustalenia możliwych do podjęcia działań przez Prokuratora Generalnego w ramach ustawowych kompetencji.

Stanowisko Prokuratora Generalnego zostanie przedstawione Pani Wicemarszałek po zbadaniu akt ww. spraw.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 16 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 26 kwietnia 2019 r., doręczonym Prokuraturze Krajowej w dniu 8 maja 2019 r. przez Ministerstwo Sprawiedliwości, przesyłającym w załączeniu tekst oświadczenia złożonego przez Pana Czesława Ryszkę Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, zawierającego wniosek „o interwencję w sprawie wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania przed Sądem Apelacyjnym w K. o sygn. akt III AUa 213/18 (dot. orzeczenia Sądu Okręgowego, sygn. akt X U 1655/17)”, działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 740), uprzejmie informuję, że przeprowadzono analizę ww. akt oraz akt o sygn. X U 1103/15 Sądu Okręgowego w K. w celu ustalenia możliwych do podjęcia działań przez Prokuratora Generalnego w ramach ustawowych kompetencji.

Ustalono, że Sąd Apelacyjny w K. wyrokiem z dnia 10 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 213/18 oddalił apelację Pana J. B. od wyroku Sądu Okręgowego w K., sygn. akt X U 1655/17, w sprawie z odwołania Ww. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ch. o wysokość świadczenia i kapitału początkowego.

Powyższy wyrok, wraz z uzasadnieniem, został doręczony Ubezpieczonemu w dniu 1 marca 2019 r. Zainteresowany został pouczone przez Sąd, że od wydanego w sprawie wyroku nie przysługuje skarga kasacyjna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia poniżej dziesięciu tysięcy złotych.

Zgodnie z dyspozycją art. 398¹ §1 k.p.c. skargę kasacyjną można wnieść od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie.

W myśl art. 398² §1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Ponadto stosownie do art. 398³ §1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie dotyczącej naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, czy podstawie dotyczącej naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Dodać należy, że Prokurator Generalny może oprzeć skargę kasacyjną na ww. podstawach, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego.

W badanej sprawie zainteresowany nie został pozbawiony prawa do sądu, a postępowanie toczyło się z zachowaniem zasady kontradyktoryjności. Wobec czego nie nastąpiło naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego.

Nie stwierdzono także naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania cywilnego. Wyliczona przez organ rentowy wysokość emerytury była konsekwencją wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. wydanego w sprawie o sygn. akt X U 1103/15, którego Zainteresowany nie zaskarżył apelacją do Sądu drugiej instancji, a w którym Sąd ustalił Ubezpieczonemu wysokość kapitału początkowego. Tym samym wyrok ten, wydany przez Sąd pierwszej instancji, stał się prawomocny.

Sprawa, w której Ubezpieczony żądał ponownego ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego i ponownego obliczenia jego emerytury, i przyznania mu

w wyniku tego obliczenia wyższego świadczenia emerytalnego, jest sprawą o prawa majątkowe, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia, o czym była mowa powyżej.

W realiach niniejszej sprawy ziściła się przesłanka niedopuszczalności tej skargi wynikająca z art. 398² §1 k.p.c.

W świetle powyższych okoliczności nie jest możliwe wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego od orzeczenia wydanego w zbadanej sprawie.

Z uwagi na uregulowaną w przepisach ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 825) instytucję skargi nadzwyczajnej, która weszła do polskiego porządku prawnego z dniem 3 kwietnia 2018 r., oświadczenie Pana Senatora zostanie przekazane zgodnie z właściwością do Wydziału Skargi Nadzwyczajnej Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w celu rozważenia wniesienia przez Prokuratora Generalnego tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

O podjętej decyzji odnośnie do możliwości wniesienia przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej zostanie Pan Marszałek powiadomiony odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości Zbigniewa Ziobry,
ministra rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej
oraz do prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Gertrudy Uścińskiej

Szanowni Państwo!

Zwracam się do Państwa w imieniu pana S.M. zam. w Tychach z prośbą o interwencję w sprawie unormowań prawnych regulujących ponowne przeliczenie prawa do emerytury kobiet w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. (P 20/16), uznającego art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DzU z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem pana S.M. obecnie obowiązujący stan prawny, w którym to zainteresowane kobiety muszą złożyć odpowiedni wniosek o przeliczenie świadczenia, które zostało im wyliczone niezgodnie z prawem, jest niedopuszczalne i godzi w podstawowe wartości Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Pan S.M. stoi na stanowisku, że jeżeli państwo polskie popełniło błąd, uchwalając niezgodne z prawem normy prawne i dokonując na ich podstawie ustalenia świadczeń emerytalnych, to ponowne przeliczenie emerytury w takiej sytuacji powinno nastąpić automatycznie i zostać przeprowadzone przez odpowiedni do tego organ, którym w niniejszym przypadku jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Przyjęte obecnie rozwiązanie jest wysoce niesprawiedliwe, gdyż kobiety nim objęte z reguły są już w podeszłym wieku i nie śledzą na bieżąco orzecznictwa ani zmian w przepisach, co sprawia, że są de facto pozbawione swojego uprawnienia do ponownego przeliczenia emerytury.

W mojej ocenie stanowisko pana S.M. jest zasadne i dlatego proszę Państwa o interwencję w tej sprawie i rozważenie wprowadzenia w przepisach prawa zmian nakładających na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązek dokonania takiego przeliczenia z urzędu.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 5 czerwca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę podczas 77. posiedzenia Senatu RP 26 kwietnia 2019 r., przekazane przy piśmie wicemarszałka

Senatu RP Marii Koc, dotyczące zmiany przepisów nakładających na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązek dokonania z urzędu ponownego przeliczenia emerytury kobiet urodzonych w 1953 r., które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do tzw. wcześniejszej emerytury, uprzejmie informuję, co następuje:

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 marca 2019 r. (P 20/16) stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270, z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach z FUS”), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 25 ust. 1b utracił moc w tym zakresie 21 marca 2019 r.

Stosownie natomiast do postanowień art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 945) sprawy ubezpieczeń społecznych należą do działu „zabezpieczenie społeczne”, którym – zgodnie z §1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. poz. 2329) – kieruje Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Tak więc jakiegokolwiek zmiany w ustawie o emeryturach i rentach z FUS w związku ze wspomnianym wyżej wyrokiem Trybunału pozostają poza zakresem właściwości Ministra Sprawiedliwości.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że już sam Trybunał w uzasadnieniu do przywołanego wyroku wskazał, że z powszechnego charakteru wyroków Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP) i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, oraz że skutkiem tego wyroku jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji RP dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału. W analizowanej sytuacji „wznowienie postępowania” może być zrealizowane w dwojakim trybie. Osobie, która nie odwołała się od decyzji określającej wysokość przysługującego jej świadczenia emerytalnego wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługuje prawo żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 145a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Natomiast postępowanie zakończone wyrokiem sądu pracy i ubezpieczeń społecznych może być wznowione na podstawie art. 401¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.). W przypadkach tych wznowienie oznacza zatem prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie rozstrzygnięcia nowego opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie wspomnianego wyroku Trybunału.

W uzasadnieniu do omawianego wyroku Trybunał wskazał również, że znajdujące zastosowanie przepisy dotyczące wznowienia postępowania „pozostawiają znaczny margines dowolności organom i sądom w ocenie i rozstrzygnięciu następstw wyroku TK w konkretnych wypadkach” oraz, że „w celu zagwarantowania jednolitych zasad zwrotu świadczeń należnych uprawnionym ustawodawca powinien wprowadzić odpowiednie regulacje w tym zakresie”. W przypadku podjęcia przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej decyzji o interwencji legislacyjnej w związku z omawianym wyrokiem Trybunału, należałoby w ocenie skutków regulacji uwzględnić ewentualny wpływ takiej zmiany na sądownictwo powszechne, a w szczególności ustalić potencjalny wzrost liczby spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY,
PRACY i POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 5 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 26 kwietnia 2019 r. znak: BPS/043-77-2230-MRPPS/19, przekazującym oświadczenie Senatora RP – Pana Czesława Ryszki – złożone podczas 77. posiedzenia Senatu RP w sprawie unormowań prawnych regulujących ponowne przeliczenie prawa do emerytury kobiet w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. P 20/16, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Trybunał Konstytucyjny po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2019 r. pytania prawnego Sądu Okręgowego w Szczecinie uznał, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wobec powyższego orzeczenia w dniu 8 maja 2019 r. odbyło się pierwsze posiedzenie Komisji Ustawodawczej Senatu RP poświęcone jego realizacji. Komisja po zapoznaniu się z sentencją orzeczenia oraz jego zakresem podmiotowym i przedmiotowym jednogłośnie przyjęła uchwałę o podjęciu inicjatywy ustawodawczej służącej wykonaniu wyroku.

W dniu 15 maja 2019 r. wniesiony został projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 1175), natomiast w dniu 17 maja br. Marszałek Senatu skierował go do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej celem rozpatrzenia w pierwszym czytaniu. Komisje na wspólnym posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2019 r. rozpatrzyły przedstawiony przez wnioskodawców projekt ustawy, wprowadziły do niego poprawki i wniosły o przyjęcie przez Senat jednolitego projektu ustawy (druk nr 1175 S).

O ostatecznym kształcie projektowanych rozwiązań zadecyduje przebieg dyskusji parlamentarnych w Sejmie i Senacie RP.

Z wyrazami szacunku,

MINISTER
z up.
Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA
ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

Warszawa, 28 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Czesława Ryszkę na 77. posiedzeniu Senatu w dniu 26 kwietnia 2019 r. w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (sygn. akt P 20/16) uprzejmie wyjaśniam, że w przedmiotowym wyroku Trybunał orzekł, iż „*art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*”.

W związku z tym wyrokiem strona mogła wnieść do organu rentowego – na podstawie art. 145a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późno zm.) – skargę o wznowienie postępowania, w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W wyniku złożenia tej skargi organ rentowy przeprowadza postępowanie, w wyniku którego, jeżeli zachodzą przesłanki do uwzględnienia żądania zawartego w skardze, dokonuje ponownego ustalenia wysokości emerytury bez zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Jeżeli decyzja organu rentowego o przyznaniu emerytury była przedmiotem postępowania odwoławczego przed sądem powszechnym, które zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku, to – zgodnie z art. 401¹, 405 i 407 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.) – osoba zainteresowana może żądać wznowienia postępowania sądowego, kierując stosowną skargę o wznowienie postępowania do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, albo do sądu wyższej instancji, jeżeli zaskarżono wyroki sądów różnych instancji – w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia wymienionego wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Obowiązujące przepisy prawa nie zawierają więc podstawy prawnej do dokonywania z urzędu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownego ustalenia wysokości emerytury bez zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Komisja Ustawodawcza Senatu RP na posiedzeniu 8 maja 2019 r. rozpatrzyła wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. Na posiedzeniu ustalono, że Komisja przygotowuje projekt ustawy, który realizowałby przedmiotowy wyrok. Przygotowany przez Komisję i wniesiony do Marszałka Senatu w dniu 16 maja 2019 r. projekt ustawy (druk nr 1175) utrzymuje zasadę działania przez Zakład w tego rodzaju przypadkach na wniosek strony postępowania.

Z wyrazami szacunku

Gertruda Uścińska

